

BIULETYN INFORMACYJNY

Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność"

ISSN 1234 - 9771

177

Wydawany od 1992 r.

W numerze m.in.:

- ✎ XXI Krajowy Zjazd Delegatów
- ✎ 25. rocznica Zbrodni Lubińskiej
- ✎ Porozumienie NSZZ "Solidarność" z rządem
- ✎ Notes związkowca nr 41

DZIAŁ INFORMACJI
KK NSZZ "SOLIDARNOŚĆ"

Gdańsk, sierpień 2007 r.

Spis treści

OBRADY XXI KZD	3
MATERIAŁY I DOKUMENTY PRZYJĘTE PODCZAS XXI KRAJOWEGO ZJAZDU DELEGATÓW	3
NAJWAŻNIEJSZA GODNOŚĆ PRACOWNIKA.....	3
25. ROCZNICA ZBRODNI LUBIŃSKIEJ	16
WYDARZENIA MIESIĄCA	21
Z OBRAD PREZYDIUM KK	23
POSIEDZENIE Z DN. 7.08.2007 R.	23
POSIEDZENIE Z DN. 21.08.2007	28
POSIEDZENIE Z DNIA 28.08.2007 R.	34
Z OBRAD KOMISJI KRAJOWEJ	35
POSIEDZENIE 28 SIERPNI 2007 R.	35
PROTEST SOLIDARNOŚCI.....	35
POROZUMIENIE Z RZĄDEM.....	36
ZAKOŃCZONE PROTESTY W KIELCACH I KONINIE	38
STOCZNIOWCY W BRUKSELI	39
DZIAŁ POLITYKI SPOŁECZNEJ.....	41
WSKAŹNIKI GUS	41
DZIAŁ DS. WALKI Z BEZROBOCIEM	42
SZKOLENIA ZWIĄZKOWE.....	43
ROZWÓJ ZWIĄZKU	43
KADRA.....	44
UE	44
INFORMACJE RÓŻNE.....	45
EUROPEJSKIE CENTRUM SOLIDARNOŚCI.....	45
SEMINARIUM „SOLIDARNOŚĆ Z PACJENTEM”	46
ARTYKUŁ MIESIĄCA	47
SIERPIEŃ '80 TO BYŁO WIELKIE ODKRYCIE POLAKÓW	47
Z OSTATNIEJ CHWILI	51
ZAPROSZENIE NA SZKOLENIE.....	51
ZGINĘLI ZWIĄZKOWCY	51

Zobacz więcej: www.solidarnosc.org.pl
Wersje cyfrowe „Biuletynu” można znaleźć
na stronie: www.solidarnosc.org.pl/biuletyn

OBRADY XXI KZD

MATERIAŁY I DOKUMENTY PRZYJĘTE PODCZAS XXI KRAJOWEGO ZJAZDU DELEGATÓW

Legnica, 29-30.08.2007 r.

NAJWAŻNIEJSZA GODNOŚĆ PRACOWNIKA

Delegaci na XXI Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność" uznali, że najważniejszym celem naszego działania Związku w obecnej kadencji jest godność pracownika, który ma zagwarantowaną swobodę korzystania ze wszystkich podstawowych praw człowieka i praw socjalnych.

W pełnej napięć i konfliktów rzeczywistości politycznej, "Solidarność" jest organizacją, która bez względu na wszystko, dba o sprawy pracowników i wnosi do debaty publicznej, najczęściej żywiącej się sensacjami, swój merytoryczny głos nad istotnymi sprawami społecznymi - powiedział Janusz Śniadek, przewodniczący NSZZ "Solidarność".

Polska przyjazna pracownikom, to państwo, w którym rozwój gospodarczy staje się źródłem poprawy warunków życia pracowników i ich rodzin oraz systematycznego zmniejszania sfery ubóstwa i wykluczenia społecznego grup najuboższych. "Solidarność" uznaje, że najważniejszą metodą rozwiązywania problemów społecznych i gospodarczych jest dialog społeczny.

Dlatego Związek oczekuje od władz państwowych skutecznych działań prowadzących do m.in.:

- zapewnienia stabilnego zatrudnienia poprzez wspieranie przedsiębiorczości osób bezrobotnych, ułatwienia pracownikom dostępu do szkoleń i kształcenia ustawicznego, wspieranie inwestycji gwarantujących wzrost zatrudnienia, poprawę efektywności służb zatrudnienia
- skutecznego eliminowania przypadków łamania praw pracowniczych i związkowych przede wszystkim poprzez rozwiązania ustawowe zaostrzające sankcje za takie postępowanie
- rozwijania prorodzinnej polityki podatkowej
- systematycznego wzrostu płac szczególnie grup najmniej zarabiających, zapobiegania nieuzasadnionemu wzrostowi rozwarstwienia dochodów, poprawienia relacji między płacą minimalną i przeciętną
- zapewnienia powszechnie dostępnej i skutecznej opieki medycznej

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność" podkreślił, że Polska będzie państwem przyjaznym pracownikom, gdy godność i podmiotowość pracownika będą fundamentem działania władz państwowych i samorządowych wszystkich szczebli, a pracodawcy w swoich działaniach będą kierowali się etyką i społeczną odpowiedzialnością.

Zjazd w pierwszym dniu obrad przyjął **Deklarację Programową NSZZ "Solidarność"**, w której zawarto najważniejsze cele Związku: obrona prawa do pracy bezpiecznej i godziwie wynagradzanej, wspieranie bezrobotnych, podnoszenie kwalifikacji pracowników, zabezpieczenie powszechnego dostępu do usług publicznych, dialog społeczny, społeczna gospodarka rynkowa, obrona demokracji i praw człowieka, wspieranie rodziny.

Delegaci przyjęli także liczne uchwały, stanowiska i apele. Na uwagę zasługuje **Uchwała nr 1 XXI KZD** Polska przyjazna pracownikom. Powstała ona w związku z obecną sytuacją w kraju i jest kontynuacją akcji prowadzonej przez Związek „Niskie płace barierą rozwoju Polski”.

W drugim dniu Zjazdu delegaci spotkali się z premierem Jarosławem Kaczyńskim.

Witając premiera przewodniczący Janusz Śniadek powiedział, że kiedy spełniły się sny Polaków o wolności, zadaniem do wykonania pozostaje przesłanie Sierpnia, w którym robotnicy odnosili się do spraw socjalnych: wzrostu wynagrodzeń, wydłużenia urlopów macierzyńskich, wieku emerytalnego. - Dzisiaj osoby, których zarobki nierzadko osiągają poziom europejski przeciwstawiają się podnoszeniu groszowych zarobków dla najniższych i najbardziej potrzebujących twierdząc, że Polski rzekomo na to nie stać.

Zdaniem Jarosława Kaczyńskiego potrzebna jest aktywna polityka społeczna - Polska się rozwija. Spora część społeczeństwa wzbogaciła się i to bardzo, ale bardzo wielu Polaków żyje w trudnych warunkach. Dlatego potrzebne jest solidarne państwo. Zdaniem premiera w obecnej sytuacji powinny odbyć się wybory.

Delegaci pytali premiera m.in. o losy Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych oraz firm, które pozostają w rękach państwa: Ruch, Poczta Polska, Telekomunikacja Polska.

Premier otrzymał od delegatów uchwaloną Deklarację Programową NSZZ „Solidarność”. Związkowcy skierowali na ręce premiera Jarosława Kaczyńskiego podziękowania za podpisanie porozumienia między NSZZ „Solidarność” a rządem.

DEKLARACJA PROGRAMOWA NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”

PREAMBUŁA

Masowy protest społeczny w lipcu i sierpniu 1980 roku w obronie godności i praw pracowniczych doprowadził do powstania Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”. Nie byłoby „Solidarności” bez walki poprzednich pokoleń o wolność narodu, bez robotniczych zrywów przeciw zniewoleniu i lekceważeniu ich praw w Poznaniu w 1956 roku, na Wybrzeżu w 1970, w Radomiu, Ursusie, Płocku i innych miastach w 1976, bez działalności - nielegalnych w PRL - wolnych związków zawodowych, a przede wszystkim wyboru kardynała Karola Wojtyły na papieża, Jego pielgrzymki do Polski i duchowego wsparcia.

Na bazie tych historycznych doświadczeń oraz nauki społecznej Kościoła Katolickiego został zbudowany program NSZZ „Solidarność”. W centrum tego programu znajduje się pracownik, który ma zagwarantowaną swobodę korzystania ze wszystkich podstawowych praw człowieka i praw socjalnych, wśród których prawo do wolności i godności wysuwają się na pierwszy plan. Szczególne miejsce wśród tych praw zajmuje prawo do pracy, które umożliwia realizację jego aspiracji i dzięki godziwemu wynagrodzeniu zapewnia utrzymanie jemu samemu i jego rodzinie. Korzystanie z tych praw nakłada na nas również obowiązki działania dla dobra wspólnego i kierowania się zasadą solidarności, aby zapewnić innym, zwłaszcza ubogim i niepełnosprawnym, pełny udział w życiu społecznym.

1. PRAWO DO PRACY – BEZPIECZNEJ I GODZIWE WYNAGRADZANEJ

Najważniejszym celem działania NSZZ „Solidarność” jest skuteczna obrona praw pracowniczych, w tym prawa do zrzeszania się w związki zawodowe i działanie na rzecz podmiotowości i godności człowieka. Brak pracy jest współczesnym zagrożeniem cywilizacyjnym. Dlatego pełne zatrudnienie powinno być celem polityki gospodarczej i społecznej władzy publicznej. Wspierając te działania, NSZZ „Solidarność” broni jednocześnie prawa każdego pracownika do godziwej płacy za pracę wykonywaną w bezpiecznych warunkach, w

określonym ustawowo czasie z uwzględnieniem prawa do wypoczynku, szczególnie w niedzielę i święta.

2. SOLIDARNOŚĆ Z BEZROBOTNYMI

Człowiek bez pracy czuje się wykluczonym i niepotrzebnym; nie ma szans na zaspokojenie podstawowych potrzeb swoich i rodziny, dlatego ludzie pracy muszą być solidarni z bezrobotnymi. NSZZ „Solidarność” wspiera działania na rzecz tworzenia nowych miejsc pracy, a także powszechny system ubezpieczenia od bezrobocia. Pozostającym bez pracy państwo musi zapewnić podstawową opiekę socjalną, prawo do zasiłków i możliwości przekwalifikowania.

3. PODNOSZENIE KWALIFIKACJI PRACOWNIKÓW

Stałe podnoszenie kwalifikacji zawodowych to konieczność wynikająca ze zmian zachodzących na rynku pracy, związanych szczególnie z migracją przedsiębiorstw, przepływem pracowników, a także rozwojem nowoczesnych technologii. Podnoszenie kwalifikacji zawodowych pracowników – wspierane nie tylko przez państwo, ale także przez pracodawców - wpływa na zmniejszenie bezrobocia, ograniczenie emigracji zarobkowej, a także w perspektywie zwiększa konkurencyjność gospodarki. Podstawy prawne i zasady finansowania przekwalifikowań powinny inspirować pracowników do aktywności w tym zakresie, niezależnie od ich możliwości materialnych.

4. ZABEZPIECZENIE POWSZECHNEGO DOSTĘPU DO USŁUG PUBLICZNYCH

Ochrona podmiotowości i godności pracownika i jego rodziny wymaga nie tylko ochrony jego praw pracowniczych w środowisku pracy, ale także działania na rzecz zabezpieczenia jego potrzeb materialnych, kulturalnych oraz ochrony zdrowia i edukacji. Dlatego NSZZ „Solidarność” opowiada się za powszechną dostępnością usług publicznych, a w szczególności ochrony zdrowia, edukacji i dóbr kultury również dla rodzin najuboższych i wielodzietnych.

5. DIALOG PODSTAWĄ ZRÓWNOWAŻONEGO ROZWOJU

Dialog społeczny to fundament demokratycznego państwa. NSZZ „Solidarność” opowiada się za partnerskim dialogiem z rządem i pracodawcami, aby to człowiek i jego godność stały się normą i podstawą relacji społecznych. Związek opowiada się za negocjacyjnym systemem zakładowych i ponadzakładowych układów zbiorowych i jest otwarty na zawieranie umów społecznych uznawanych za źródło prawa. Wielkim wyzwaniem dla NSZZ „Solidarność” jest rosnąca tendencja do bezkarnego naruszania prawa pracowników do tworzenia związków zawodowych. Godzi to w ideę dialogu społecznego. Związek zrobi wszystko, aby to zmienić.

6. O SPOŁECZNĄ GOSPODARKE RYNKOWĄ

Gospodarka rynkowa daje szansę zaspokojenia potrzeb indywidualnych i społecznych, jednak wolny rynek pogłębia nierówności i wymaga stworzenia reguł, które zagwarantują sprawiedliwy podział dóbr i usług konieczny dla harmonijnego wzrostu ekonomicznego i społecznego. NSZZ „Solidarność” wpływa na kształt polityki społeczno-gospodarczej, aby stworzyć gospodarkę opartą na uczciwej konkurencji i tworzącą miejsca pracy dobrej jakości. Sam nie jest partią polityczną walczącą o władzę, lecz jako niezależna reprezentacja pracowników traktuje politykę jako roztropną troskę o dobro wspólne. Dla skuteczniejszej realizacji swoich celów jest otwarty na współpracę z partiami politycznymi i będzie zabiegać o to, by w parlamencie i samorządach znalazły się osoby, które podzielają program Związku.

7. W OBRONIE DEMOKRACJI I PRAW CZŁOWIEKA

Demokracja, tak jak i wolność, nie jest dana raz na zawsze. Trzeba je cenić i pielęgnować. Możliwość udziału w wolnych wyborach, wolność słowa i wyznania, możliwość zrzeszania się w związki zawodowe i swobodne działanie niezależnych od władzy organizacji obywatelskich, prawo do życia i pracy, niezawisłość sądów – to wartości kluczowe dla

demokracji. NSZZ „Solidarność” pozostaje im wierny od początku istnienia i deklaruje ich przestrzeganie wewnątrz organizacji, jak i kultywowanie w życiu społecznym. NSZZ „Solidarność” działa na rzecz państwa praworządnego, opartego o zasadę pomocniczości z jak największym udziałem obywateli w życiu społecznym. Nieskrępowane organizowanie się pracowników to jedno z fundamentalnych praw człowieka. Naruszanie tego prawa to zagrożenie dla demokracji, z którym będziemy stanowczo walczyli. Oczekujemy, że wymiar sprawiedliwości będzie w tej walce naszym sojusznikiem.

8. PATRIOTYZM DLA PRZYSZŁOŚCI

Ojczyzna to wielki zbiorowy obowiązek. Patriotyzm to nie tylko postawa czasu próby i walki o wolność. Patriotyzm pozwala mądrze zagospodarować czas pokoju i budowania, jest warunkiem rozwoju narodu i państwa. Działania na rzecz Ojczyzny były i są fundamentem NSZZ „Solidarność”. Na nich nasz Związek opiera troskę o właściwe miejsce człowieka pracy w wolnej i niepodległej Polsce. NSZZ „Solidarność” zabiega o promocję postaw patriotycznych w systemie edukacyjnym, mediach publicznych, ale też w praktyce codziennego życia. Istotnym elementem tak pojmowanego patriotyzmu jest kultywowanie narodowej tradycji i pamięć o ludziach, którzy - często w sposób heroiczny - dali świadectwo prawdzie.

9. W TROSCE O NAJSŁABSZYCH.

NSZZ „Solidarność” zabiega o to, aby państwo otaczało szczególną opieką ludzi niepełnosprawnych oraz tych, którzy po procesach transformacji ustrojowej nie potrafią odnaleźć się w nowej rzeczywistości.

Konieczne jest wspomaganie tych grup w zapewnieniu im równości w korzystaniu z praw i dostępie do pracy, edukacji, mieszkania i usług socjalnych.

10. DLA RODZINY

NSZZ „Solidarność” wspiera wszelkie działania na rzecz umacniania rodziny rozumianej jako związek kobiety i mężczyzny oraz ochrony życia rodzinnego, co jest podstawą rozwoju społeczeństwa i narodu. NSZZ „Solidarność” opowiada się za prorodzinną polityką państwa, opartą na prorodzinnym systemie podatkowym, odpowiedniej polityce mieszkaniowej prowadzącej do realizacji prawa do mieszkania dla każdej rodziny oraz świadczeniach socjalnych dla rodzin najuboższych. Działania na rzecz wzrostu wynagrodzeń i poprawy warunków pracy służą powstrzymaniu emigracji zarobkowej, która osłabia więzi rodzinne. Działania władz publicznych i przedsiębiorców powinny ułatwiać pogodzenie życia rodzinnego i pracy zawodowej. Za podstawę działania na rzecz umacniania rodziny i ochrony życia rodzinnego NSZZ „Solidarność” przyjmuje Kartę Praw Rodziny wydaną w 1983 roku przez Stolicę Apostolską.

11. NA RZECZ GLOBALIZACJI SOLIDARNOŚCI

Globalizacji ekonomicznej musi towarzyszyć globalizacja solidarności. Oznacza to pracę w kierunku zmiany procesów globalizacji, tak aby wyeliminować związane z nią niesprawiedliwości i aby jej dobrodziejstwami objąć jak największą liczbę pracowników. Globalizacji ekonomicznej musi towarzyszyć rozwój społeczny, powszechne poszanowanie praw pracowniczych i związkowych, możliwości godnego zatrudnienia dla wszystkich, wzrost gospodarczy i równomierny podział jego owoców oraz poprawa stanu środowiska naturalnego. Proces globalizacji musi gwarantować powszechną dostępność podstawowych usług, takich jak dostęp do wody, ochrony zdrowia, edukacji czy transportu publicznego.

12. OCHRONA I PROMOCJA EDUKACJI, KULTURY I NAUKI

Edukacja, kultura, sztuka i nauka pomogły przetrwać naszemu narodowi czasy totalitarnego i antyludzkiego systemu, jakim był komunizm. Wzorce etyczne, symbole narodowe i poczucie tożsamości, które były przenoszone przez pokolenia w dziełach sztuki pozwoliły zachować odrębność narodową. Dziś, w wolnej Polsce, wymagają one mecenatu państwa i władz wszystkich szczebli, aby zapewnić ich rozwój i powszechną dostępność. Powszechnie dostępna, od szczebla podstawowego do wyższego, nowoczesna edukacja i nauka jest nie-

zbędnym warunkiem rozwoju społeczeństwa solidarnego i konkurencyjnej gospodarki. Daje też możliwość wyrównywania szans dla młodych ludzi na współczesnym rynku pracy.

13. OCHRONA ŚRODOWISKA

Działania na rzecz ochrony środowiska to wyraz solidarności z przyszłymi pokoleniami. Związek kształtuje takie postawy poprzez edukację ekologiczną społeczeństwa, udział w projektach dotyczących ochrony środowiska, działalność na rzecz bezpiecznego i przyjaznego środowiska pracy. NSZZ „Solidarność” dąży do zachowania niezbędnej równowagi między gospodarką i rynkiem pracy a potrzebami ochrony środowiska.

14. OCHRONA INTERESÓW LUDZI PRACY NA FORUM MIĘDZYNARODOWYM I EUROPEJSKIM

Związek solidarnie uczestniczy w międzynarodowej współpracy niezależnych i demokratycznych organizacji związkowych na rzecz obrony interesów pracowniczych na całym świecie. W celu zapobiegania wykorzystywaniu pracowników i nieuczciwej konkurencji niszczącej miejsca godnej pracy NSZZ „Solidarność” zabiega, aby wszystkie towary i usługi będące przedmiotem obrotu międzynarodowego były wytwarzane i świadczone w pełnej zgodności z podstawowymi standardami pracy określonymi przez konwencje MOP i prawo międzynarodowe.

NSZZ „Solidarność”, uczestnicząc w przedstawicielstwach pracowniczych na poziomie europejskim, wprowadza w życie zasadę budowania pokoju i dobrobytu opartego na solidarności i demokracji. Nasze cele będziemy osiągać włączając się aktywnie w dialog i partnerstwo społeczne - nieodłączną część procesu integracji. Będziemy doskonalić europejski model społeczny, w tym efektywne mechanizmy informacji i konsultacji pracowniczej wraz z prawem do współdecydowania na poziomie europejskim, krajowym i zakładowym.

List do Ojca Świętego Benedykta XVI

Jego Świątobliwość
Benedykt XVI
W a t y k a n

Umiłowany Ojciec Święty,

Z prastarego grodu książąt polskich Legnicy, delegaci zgromadzeni na obradach XXI Krajowego Zjazdu NSZZ „Solidarność” przesyłają Waszej Świątobliwości z serca płynące pozdrowienia i życzenia wielu łask Bożych, zapewniając jednocześnie o modlitwie.

Ludzie „Solidarności” zachowują głęboko w sercach i słowach Twojego Wielkiego Poprzednika Sługi Bożego Jana Pawła II, które wypowiedział podczas pierwszej pielgrzymki do Polski: "Niech zstąpi Duch Twój i odnowi oblicze Ziemi, tej Ziemi". Słowa te były siewem, który zaowocował między innymi narodzinami naszego Związku. Wdzięczni jesteśmy Stwórcy za to, że po wielkim darze, jakim był Jan Paweł II, dał nam nowego papieża, który prowadzi nas ścieżkami miłości i radości wprost do Chrystusa naszego pasterza.

Czcigodny Ojciec Święty,

Dziękujemy Ci za Twoje słowa mówiące o sprawiedliwości i miłości w życiu społecznym, w których zwracasz uwagę na problemy człowieka w globalizującym się świecie. Przyrzekamy, że wszelkie działania, jakie będziemy podejmować w obronie ludzi pracy nacechowane będą dialogiem, który pragniemy prowadzić z tymi, którzy prawdziwie troszczą się o człowieka w jego zawodowym i rodzinnym otoczeniu.

Dziękujemy za Twoje wskazówki dotyczące poszanowania godności ludzkiej i prawa do wypoczynku, w tym w niedziele i święta. Zachowujemy je głęboko w sercu potwierdzając, że praca musi mieć pierwszorzędne znaczenie dla realizacji człowieka i dla rozwoju społeczeństwa. Jej organizowanie i wykonywanie musi uwzględniać poszanowanie godności ludzkiej i przebiegać w duchu służby dobru wspólnemu.

Drogi Ojcie Świąty,

Karty historii Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” zawierają także smutne i tragiczne wydarzenia. To tutaj w Zagłębiu Miedziowym, w Lubinie, podczas stanu wojennego komunistyczne władze kazały strzelać do protestujących robotników, którzy upomnieli się o godne traktowanie, przywrócenie wolności zrzeszania się w „Solidarność” i demokratyczne sprawowanie władzy. Zabito wówczas niewinnych ludzi, a śmierć ich – po latach - zaowocowała wolną Polską. Dzisiaj społeczność tego miasta przygotowuje się do obchodów 25. rocznicy Zbrodni Lubińskiej. Dlatego też bardzo prosimy Ciebie, umiłowany Ojcie Świąty, bądź z nami w tych dniach, bądź z ludźmi „Solidarności”, którzy złączeni w modlitwie wypraszają będą Łaski Miłosierdzia Bożego dla ś.p. Andrzeja Trajkowskiego, Mieczysława Poźniaka i Michała Adamowicza, którzy zginęli od milicyjnych kul podczas pokojowej manifestacji w Lubinie 31 sierpnia 1982 r.

Kończąc prosimy o Twoje ojcowskie błogosławieństwo, abyśmy potrafili budować solidarność międzyludzką opartą o miłość bliźniego, wpisana w ponad tysiącletnią tradycję chrześcijaństwa Ziemi Polskich.

Z synowskim oddaniem

Delegaci zgromadzeni na obradach XXI Krajowego Zjazdu Delegatów NSZZ „Solidarność”.

Uchwała nr 1 XXI KZD

Polska Przyjazna Pracownikom

Najważniejszym celem działania NSZZ „Solidarność” jest godność pracownika, który ma zagwarantowaną swobodę korzystania ze wszystkich podstawowych praw człowieka i praw socjalnych. Takie państwo - przyjazne pracownikom - opisane zostało w naszej Deklaracji Programowej. Polska przyjazna pracownikom to państwo, w którym rozwój gospodarczy staje się źródłem poprawy warunków życia pracowników i ich rodzin oraz systematycznego zmniejszania sfery ubóstwa i wykluczenia społecznego grup najsłabszych. Najważniejszą metodą rozwiązywania problemów społecznych i gospodarczych jest dialog społeczny.

Mając powyższe na uwadze, w nawiązaniu do Deklaracji Programowej NSZZ „Solidarność”, oczekujemy od władz państwowych skutecznych działań prowadzących do:

- zapewnienia stabilnego zatrudnienia poprzez wspieranie przedsiębiorczości osób bezrobotnych, ułatwianie pracownikom dostępu do szkoleń i kształcenia ustawicznego, wspieranie inwestycji gwarantujących wzrost zatrudnienia, poprawę efektywności służb zatrudnienia;
- skutecznej walki z nieuczciwą konkurencją i patologiami samozatrudnienia, a także z zastępowaniem umów o pracę umowami cywilno-prawnymi;
- skutecznego eliminowania przypadków łamania praw pracowniczych i związkowych, przede wszystkim poprzez rozwiązania ustawowe zastrzegające sankcje za takie postępowanie;
- rozwijania prorodzinnej polityki podatkowej, w szczególności uwzględniającej możliwość rozliczania podatku dochodowego w zależności od liczby dzieci pozostających na utrzymaniu;
- systematycznego wzrostu płac, szczególnie grup najmniej zarabiających (ratyfikacja art.4 ust.1 Europejskiej Karty Społecznej, przyjęcie Karty Praw Podstawowych), zapobiegania nieuzasadnionemu wzrostowi rozwarstwienia dochodów, poprawienia relacji między płacą przeciętną a wynagrodzeniem minimalnym;
- zapewnienia właściwego funkcjonowania systemu ubezpieczeń społecznych, w tym corocznej waloryzacji emerytur i rent uwzględniającej wzrost wynagrodzeń w gospodarce

narodowej oraz zgodny z kryteriami medycznymi system emerytur dla osób pracujących w warunkach szczególnych i o szczególnym charakterze;

- przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu, m.in. poprzez zapewnienie dzieciom i młodzieży z uboższych środowisk równych szans w dostępie do ochrony zdrowia, edukacji i dóbr kultury (ratyfikacja art. 10 i art.13 Europejskiej Karty Społecznej, przyjęcie Karty Praw Podstawowych);
- zapewnienia powszechnie dostępnej i skutecznej opieki medycznej;
- większej dostępności mieszkań poprzez wspieranie budowy mieszkań na wynajem o standardzie dostępnym dla rodzin pracowniczych, poszerzenie zasobów komunalnych, w tym mieszkań socjalnych.

Polska będzie państwem przyjaznym pracownikom, gdy godność i podmiotowość pracownika będą fundamentem działania władz państwowych i samorządowych wszystkich szczebli, a pracodawcy w swoich działaniach będą kierowali się etyką i społeczną odpowiedzialnością.

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” zobowiązuje Komisję Krajową do przygotowania działań, w tym postulatów legislacyjnych, realizujących powyższe oczekiwania Związku.

Uchwała nr 2 XXI KZD

ws. zmian w Statucie NSZZ „Solidarność”

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność”, działając na podstawie § 60 ust. 3 Statutu NSZZ „Solidarność” wprowadza następujące zmiany w Statucie NSZZ „Solidarność”:

- 1) w § 7 pkt 5 wyraz „oraz” przed wyrazem „zasad” zastępuje się wyrazami „a także”;
- 2) w § 7 pkt 15 wyraz „o” po wyrazach „podejmowanie starań” zastępuje się wyrazami „mających na celu”;
- 3) w § 9 ust. 2 wyraz „zostały” zastępuje się wyrazem „zostało”;
- 4) w § 10 w ustępach 1, 4 i 5 wyrazy „podstawowej jednostki organizacyjnej Związku” zastępuje się wyrazami „organizacji zakładowej i międzyzakładowej”;
- 5) w § 16 ust. 4 wyrazy „struktury problemowe, w tym zawodowe” zastępuje się wyrazami „problemowe jednostki organizacyjne Związku, w tym zawodowe”;
- 6) w § 18 ust. 1 wyrazy na początku zdania „Struktura Związku” zastępuje się wyrazami „Jednostka organizacyjna Związku”, a wyraz „struktury” zastępuje się wyrazami „jednostki organizacyjne Związku”;
- 7) § 30 ust. 1 uzyskuje brzmienie: „Sekcje problemowe, w tym zawodowe, mogą być tworzone przy zarządzie regionu, radzie krajowego sekretariatu branżowego, radzie krajowej sekcji branżowej oraz przy Komisji Krajowej.”;
- 8) w § 34 ust. 2 pkt 6, ust. 3 pkt 6, ust. 5 pkt 6, po wyrazie „ogólnokrajowa” dopisuje się wyraz „Związku”;
- 9) § 34 ust. 4 uzyskuje brzmienie: „Władza wykonawcza wymieniona w ust. 3 punkty od 3 do 7 wybiera swoje prezydium. Inne władze wykonawcze mogą również wybrać swoje prezydium. Prezydium jest wybierane zgodnie z postanowieniami §§ 42 i 51 ust. 2.”;
- 10) w § 34 ust. 5 pkt 2, po wyrazie „zakładowa” skreśla się przecinek;
- 11) w § 41 ust. 2 przed kropką dopisuje się przecinek i wyrazy „o której mowa w § 19 ust. 6”;
- 12) w § 42 ust. 2 wyraz „struktury” zastępuje się wyrazem „jednostki”;

- 13) w § 47 ust. 3 wyrazy „organizacji zakładowej lub międzyzakładowej” zastępuje się wyrazami „podstawowej jednostki organizacyjnej Związku”;
- 14) w § 50 na końcu dopisuje się kropkę;
- 15) w § 54 ust. 1 wyraz „struktury” zastępuje się wyrazami „jednostki organizacyjnej”;
- 16) w § 56 w ustępach 4,5 i 6 wyrazy „podstawowych jednostek organizacyjnych” zastępuje się wyrazami „organizacji zakładowych i międzyzakładowych”;
- 17) w § 60 ust. 1 pkt 2, po wyrazie „charakterze” skreśla się kropkę;
- 18) w § 79 ust. 5 wyrazy „Komisja zakładowa lub międzyzakładowa” zastępuje się wyrazami „Władza wykonawcza podstawowej jednostki organizacyjnej Związku”.

Uchwała nr 3 XXI KZD

ws. zmian w Statucie NSZZ „Solidarność”

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność”, działając na podstawie § 60 ust. 3 Statutu NSZZ „Solidarność” wprowadza następujące zmiany w Statucie NSZZ „Solidarność”:

- 1) w § 36 ust. 1 kropkę na końcu pierwszego zdania zastępuje się przecinkiem, następnie przed przecinkiem wpisuje się wyrazy „z tym” i po przecinku wyraz „że”, a wyraz „terminy” będzie pisany z małej litery. Na końcu dopisuje się zdanie „Wyboru na nową kadencję dokonuje się w terminach wyznaczonych przez Komisję Krajową, niezależnie od momentu pierwszego posiedzenia danej władzy w poprzedniej kadencji.”;
- 2) w § 36 ust. 2 wyrazy „stanowiącej jest rozpoczęcie” zastępuje się wyrazami „jest moment rozpoczęcia”, a zdanie drugie zastępuje się zdaniem o brzmieniu „Władza wykonawcza i kontrolna jest uprawniona do odbycia swego pierwszego posiedzenia w nowej kadencji, jeżeli dokonano wyboru co najmniej połowy jej członków wybieranych przez władzę stanowiącą danej jednostki organizacyjnej.”

Uchwała nr 4 XXI KZD

ws. zmian w Statucie NSZZ „Solidarność”

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność”, działając na podstawie § 60 ust. 3 Statutu NSZZ „Solidarność” wprowadza następujące zmiany w Statucie NSZZ „Solidarność”:

- 1) w § 41 ust. 3 pkt 2 przed ostatnim zdaniem, dopisuje się zdanie „Zarząd regionu może upoważnić do zawarcia układu zbiorowego władzę wykonawczą regionalnego sekretariatu branżowego, regionalnej i międzyregionalnej sekcji branżowej, krajowego sekretariatu branżowego, a także organ przedstawicielski, o którym mowa w § 45 ust.3.”;
- 2) w § 41 ust. 3 pkt 4 przed wyrazami „lub upoważnia” wpisuje się wyrazy „na poziomie krajowym”.

Uchwała nr 5 XXI KZD

ws. upoważnienia Komisji Krajowej do dokonania zmian redakcyjnych w Statucie NSZZ „Solidarność”

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” zobowiązuje Komisję Krajową do niezwłocznego zgłoszenia w Krajowym Rejestrze Sądowym zmian w Statucie NSZZ „Solidarność” przyjętych uchwałami nr 2, 3 i 4 XXI KZD w Legnicy oraz upoważnia Komisję Krajową, w uzgodnieniu z Komisją Statutową KZD, do wprowadzenia w nich poprawek o charakterze formalno – redakcyjnym w przypadku stwierdzenia błędów o takim charakterze.

Uchwała nr 6 XXI KZD

ws. ograniczeń łączenia funkcji związkowych ze stanowiskiem w zakładzie pracy, administracji państwowej i samorządowej oraz organizacji politycznej, w wewnętrznych jednostkach organizacyjnych Związku

§ 1

Krajowy Zjazd Delegatów wprowadza poprawę do uchwały nr 1 XIX KZD, polegającej na dopisaniu po ust. 9 § 12 tej uchwały nowego ustępu o treści: „10. Zakazy dotyczące łączenia funkcji, o których mowa w ust. 4-7, stosuje się odpowiednio do wewnętrznych jednostek organizacyjnych wszystkich ponadzakładowych jednostek organizacyjnych Związku, o których mowa w §§ 23 i 29 Statutu.”

§ 2

Wszystkie ponadzakładowe jednostki organizacyjne Związku, wymienione w § 1, mają obowiązek dostosować działalność swoich wewnętrznych jednostek organizacyjnych do postanowień zawartych w uchwale nr 1 XIX KZD, o której mowa w § 1, po znowelizowaniu niniejszą Uchwałą.

§ 3

W przypadku niedostosowania, w terminie do 31 grudnia 2007 roku, przez wewnętrzną jednostkę organizacyjną Związku działalności, o której mowa w § 2, władza wykonawcza jej nadrzędnej jednostki organizacyjnej Związku, stwierdza fakt utraty mandatu przez osobę pełniącą swoją funkcję w sprzeczności z postanowieniami niniejszej uchwały.

§ 4

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Uchwała nr 7 XXI KZD

ws. zmiany w uchwale finansowej dot. przyznania zasiłku statutowego z tytułu adopcji dziecka

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność”, działając na podstawie § 64 ust. 2 i § 69 ust. 1 i 2 statutu NSZZ „Solidarność”, wprowadza następujące zmiany w uchwale finansowej.

W rozdziale II zasiłki statutowe i zapomogi w § 5 ustęp 1 wprowadza się nowy podpunkt 2 w brzmieniu:

2) zasiłek z tytułu adopcji dziecka – członkowi związku, na każde adoptowane dziecko.

Jednocześnie dotychczasowe podpunkty 2 i 3 stają się kolejno podpunktami 3 i 4.

Uchwała nr 8 XXI KZD

ws. nadania tytułu Zasłużony dla NSZZ „Solidarność”

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność”, działając na podstawie regulaminu przyjętego uchwałą nr 7 XVI KZD, postanowił, że tytuł Zasłużony dla NSZZ „Solidarność” otrzymują:

- Jego Ekscelencja Abp Tadeusz Gościński

- Jego Ekscelencja bp Edward Materski
- Ks. Infułat Julian Pudło
- Ks. Prałat Adam Sudoł
- Ks. Prałat Zygmunt Malacki
- Ks. Prałat Kazimierz Kaczor
- Ks. Dr Stanisław Marczak
- Jan Cypcarz
- Kazimierz Jarząb
- Adam Kantor
- Józef Konkel
- Alfred Konowrocki
- Kornel Morawiecki
- Edward Mróz
- Jan Pietrzak - Adam Oberc

Uchwała nr 9 XXI KZD

ws. zmian do Regulaminu Ogólnego Funduszy Strajkowych

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” dokonuje zmiany w załączniku do uchwały nr 1 XIV KZD ws. przyjęcia Regulaminu Ogólnego Funduszy Strajkowych.

Rozdział III

Udzielanie pomocy ze środków KFS

§ 8 ust. 5 zmienić w sposób następujący:

Warunkiem udzielenia z Krajowego Funduszu Strajkowego pomocy dla zasiłków strajkowych oraz innych form jest uzyskanie przed rozpoczęciem akcji zgody:

- Krajowej Rady Funduszu Strajkowego dla akcji w wysokości nie większej niż 40 000 (czterdzieści tysięcy) zł;
- Prezydium Komisji Krajowej dla akcji w wysokości nie większej niż 100 000 (sto tysięcy) zł;
- Komisji Krajowej dla akcji przekraczającej 100 000 (sto tysięcy) zł.

§ 8 dodać nowy ust. 7:

Jednostka organizacyjna Związku, która otrzymała pomoc od KFS zobowiązana jest dokonać, na podstawie faktur rozliczenia otrzymywanej pomocy nie później niż 3 tygodnie po zakończeniu akcji protestacyjnej. Do rozliczenia finansowego należy dołączyć część opisową o przebiegu akcji protestacyjnej, która powinna zawierać następujące dane: zasięg akcji, liczba uczestników, postulaty, przebieg akcji protestacyjnej.

§ 9 dodać nowy ust. 3:

KRFS może udzielić zaliczki na poczet organizowanej akcji związkowej, nieprzekraczającej 15% planowanych i udokumentowanych kosztów.

Uzasadnienie:

1. Biorąc pod uwagę, że KK obraduje z reguły co dwa miesiące, może zaistnieć kolizja związana z wymogami terminowymi, o których mowa w § 8 ust. 5. Dlatego też wnioski, o których mowa powyżej, mogłaby rozpatrywać nie tylko KK, ale także Prezydium KK. Również zasadnym jest zwiększenie kwoty z 20 000 (dwadzieścia tysięcy) zł. do 40 000 (czterdzieści tysięcy) zł. dla innych form.
2. Propozycja nowego § 8 ust. 7 wynika z tego, iż KFS, decydując o udzieleniu pomocy nie wie, czy była ona przeprowadzona zgodnie z uzyskaną od KK lub Prezydium zgodą, czy założone cele akcji zostały osiągnięte itp. Stąd wniosek, aby przedstawiciel struktury, która otrzymała pomoc, zrelacjonował efekty akcji. Ta propozycja nie nakłada obowiązku osobistego uczestnictwa w obradach KRFS. Wystarczy - w tym - przypadku forma pisemna. Kwestia terminu, w którym należy rozliczyć pomoc, nie wymaga uzasadnienia.
3. Propozycja § 9 ust. 3 dotyczy tych struktur Związku (zwłaszcza struktur branżowych), które nie posiadają własnych funduszy strajkowych na przeprowadzenie akcji protestacyjnej. Stąd propozycja, aby udzielać zaliczek na poczet pokrycia kosztów akcji związkowej.

Uchwała nr 10 XXI KZD

ws. rejestracji KZ NSZZ „Solidarność” Delfo Polska

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” zobowiązuje Komisję Krajową NSZZ „Solidarność” do szczegółowego przeanalizowania sytuacji wynikającej z rejestracji Organizacji Zakładowej NSZZ „Solidarność” Delfo Polska S.A. oraz podjęcia działań, które rozwiążą zaistniały problem dla dobra wszystkich zainteresowanych członków NSZZ „Solidarność”.

Uchwała nr 11 XXI KZD

ws. Europejskiej Karty Społecznej

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” oczekuje od Rządu RP ratyfikacji art.4 pkt.1 Europejskiej Karty Społecznej gwarantującego pracownikom godziwe wynagrodzenie. Krajowy Zjazd Delegatów zobowiązuje Komisję Krajową do podjęcia wszelkich działań w tej sprawie.

Uchwała nr 12 XXI KZD

ws. ochrony działaczy związkowych

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” wyraża stanowczy sprzeciw wobec coraz częstszych przypadków bezprawnego zwalniania pracowników podlegających szczególnej ochronie stosunku pracy na podstawie ustawy o związkach zawodowych.

Krajowy Zjazd Delegatów zobowiązuje Komisję Krajową do podjęcia działań zmierzających do zmian legislacyjnych polegających na zaostrzeniu kar wobec pracodawców łamiących prawo w zakresie szczególnej ochrony stosunku pracy działaczy związkowych.

Uchwała nr 13 XXI KZD

ws. zwolnienia z opodatkowania świadczeń z funduszy związkowych dla członków związków zawodowych

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” zobowiązuje Komisję Krajową NSZZ „Solidarność” do podjęcia działań mających na celu zmianę ustawy o podatku dochodowym

od osób fizycznych, polegającą na wprowadzeniu zwolnienia z opodatkowania świadczeń wypłacanych z funduszków związków zawodowych przeznaczonych na pomoc socjalną dla członków związku.

Uchwała nr 14 XXI KZD

ws. ograniczenia pracy w niedziele i w święta

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność”, ze względu na fakt nadużywania przez pracodawców możliwości pracy w niedzielę i święta, zobowiązuje Komisję Krajową do podjęcia wszelkich działań mających na celu wprowadzenie ustawowych regulacji prawnych dotyczących ograniczenia pracy w niedziele i święta z wyłączeniem służb pracujących na rzecz bezpieczeństwa, rolnictwa i zdrowia obywateli.

STANOWISKO nr 1 XXI KZD

ws. Zbrodni Lubińskiej

W 25 rocznicę Zbrodni Lubińskiej Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” składa hołd zastrzelonym i rannym uczestnikom pokojowej manifestacji zorganizowanej w Lubinie 31 sierpnia 1982 roku dla uczczenia drugiej rocznicy podpisania Porozumień Sierpniowych. Od kul brutalnie interweniującej milicji zginęli wówczas nasi koledzy: Michał Adamowicz, Mieczysław Poźniak i Andrzej Trajkowski.

Żyjąc dziś w wolnym i suwerennym kraju, winni jesteśmy pamięć wszystkim Ofiarom dramatycznych lat stanu wojennego. To ich poświęcenie zbudowało fundament niepodległej i demokratycznej Polski.

NSZZ „Solidarność” nigdy o nich nie zapomni!

Krajowy Zjazd Delegatów wyraża szacunek i wdzięczność także tysiącom bezimiennych, którzy w tamtych ponurych czasach mieli odwagę otwarcie upominać się o wolność, prawa pracownicze i związkowe. Współczesna młodzież może być dumna ze swych rodziców.

STANOWISKO nr 2 XXI KZD

ws. pacyfikacji pracowników MPK w Kielcach

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” potępia zleconą przez prezydenta miasta brutalną interwencję wynajętych ochroniarzy wobec strajkujących w obronie praw pracowników kieleckiego MPK.

Kategorycznie domagamy się od władz samorządowych Kielc zaprzestania takich działań i podjęcia rozmów z protestującymi.

Krajowy Zjazd Delegatów wyraża uznanie dla załogi MPK broniącej swoich miejsc pracy i wzywa członków NSZZ „Solidarność” do udziału w ogólnopolskiej solidarnościowej demonstracji w Kielcach w dniu 3 września 2007 r.

STANOWISKO nr 3 XXI KZD

w 25. rocznicę powstania Solidarności Walczącej

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność”, uznając zasługi Solidarności Walczącej w walce o demokratyczną Polskę i w obronie zdelegalizowanej w wyniku stanu wojennego w grudniu 1981 roku „Solidarności”, wyraża podziękowanie wszystkim jej członkom i

współpracownikom. Wasze bohaterstwo, bezkompromisowa i patriotyczna postawa dawała nadzieję na zwycięstwo demokracji nad panującym wówczas komunistycznym reżimem.

Zasłużyliście na wdzięczność i pamięć naszą i przyszłych pokoleń Polaków.

STANOWISKO nr 4 XXI KZD

ws. odwołania z funkcji Prezesa Radia Opole

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” wyraża swój stanowczy sprzeciw i oburzenie spowodowane wulgarnym zachowaniem Prezesa Radia Opole SA., który jako osoba kierująca mediami powinien w sposób szczególny reprezentować etyczną postawę. KZD oczekuje, że w Polsce, gdzie po tylu latach przywrócono podmiotowość człowieka, takie zachowanie spotka się z jednoznaczną krytyką, a w konsekwencji decyzją odsuwającą pozbawionego elementarnej kultury człowieka od tak odpowiedzialnej funkcji. Wobec powyższego, delegaci oczekują podjęcia przez Radę Nadzorczą Radia Opole S.A. i Krajową Radę Radiofonii i Telewizji natychmiastowych działań dyscyplinarnych wobec Prezesa, którego zachowanie narusza nie tylko podstawowe prawa pracownicze, ale przede wszystkim przeczy idei praworządności i jest brakiem szacunku dla ludzi pracy.

Krajowy Zjazd Delegatów apeluje do Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji o większą dbałość i odpowiedzialność przy doborze kadry kierującej mediami publicznymi w Polsce.

STANOWISKO nr 5 XXI KZD

ws. sytuacji w sektorze paliwowo-energetycznym

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” w związku z napiętą sytuacją w sektorze paliwowo-energetycznym, żąda realizacji podpisanych przez Rząd RP porozumień.

Domagamy się przyjęcia w trybie pilnym przez Sejm RP ustawy o konwersji akcji pracowniczych. W przypadku nie przyjęcia ww. ustawy, zwracamy się do Premiera RP o podpisanie stosownego porozumienia ze związkami zawodowymi.

STANOWISKO nr 6 XXI KZD

ws. sposobu prywatyzacji spółek Skarbu Państwa oraz innych zakładów pracy

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” wyraża sprzeciw wobec prywatyzacji spółek Skarbu Państwa i innych zakładów pracy bez zabezpieczenia interesów pracowniczych w postaci podpisanego przez inwestora i związki zawodowe pakietu gwarancji pracowniczych.

Przykładem nieliczenia się z pracownikami jest sprzedaż HSW Zakład Sprężynowania sp. z o.o. w Stalowej Woli, Fortum Częstochowa, Spółka Grupy Kapitałowej Zarządu Morskiego Portu Gdynia.

Domagamy się wprowadzenia takich uregulowań prawnych, aby wynegocjowany i podpisany z zakładowymi organizacjami związkowymi pakiet gwarancji pracowniczych był integralną częścią umowy prywatyzacyjnej.

APEL nr 1 XXI KZD

ws. Ośrodka Przygotowań Olimpijskich

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” na wniosek członków NSZZ „Solidarność” pracujących w COS-OPO w Zakopanem zwraca uwagę administracji rządowej i samorządowej na trudną sytuację tej ważnej dla rozwoju polskiego sportu instytucji.

Sądzymy, że dorobek 58 lat przygotowań naszych olimpijczyków nie powinien zostać obecnie zaprzeczony.

Ważny jest dla nas również fakt, że obiekty sportowe w Zakopanem tworzą miejsca pracy.

25. ROCZNICA ZBRODNI LUBIŃSKIEJ

31 sierpnia 1982 r. podczas pokojowej manifestacji w Lubinie w wyniku działań milicji i ZOMO od kul zginęły 3 osoby: Michał Adamowicz, Andrzej Trajkowski i Mieczysław Poźniak, a kilkadziesiąt zostało rannych. W tym roku minęło od tych wydarzeń 25 lat.

Uroczystości w Lubinie odbywały się pod wspólnym hasłem: "Dumni z rodziców". Oficjalnym wydarzeniem towarzyszyły różne imprezy skierowane przede wszystkim do młodych. W uroczystościach uczestniczył prezydent Lech Kaczyński.

Gośćmi Zjazdu byli liderzy opozycji kubańskiej, którzy podpisali w Lubinie "Porozumienia na Rzecz Demokracji na Kubie". Członkami delegacji kubańskiej byli m.in. Hubert R. Matos-Benitez, szef organizacji Cuban Independiente y Democratica (CID) i Angel F. De Fana, szef organizacji "Plantados".

Odprawiono Mszę św. w Kościele pod wezwaniem św. Maksymiliana Marii Kolbe. Mszę koncelebrował prymas Józef Glemp. Podczas homilii kardynał Henryk Gulbinowicz powiedział, że tej zbrodni zapomnieć się nie da. - *Wtedy jej nie rozumiałem i nadal nie rozumiem. Nie było żadnej przyczyny* - powiedział.

Na uroczystości przybyły delegacje NSZZ "Solidarność" z całego kraju.

Przemówienie Janusza Śniadka

wygłoszone podczas uroczystości w Lubinie

Panie Prezydencie

Eminencjo, księżę Prymasie,

Cztery lata temu, w 25-tą rocznicę pontyfikatu, Solidarność udała się z pielgrzymką do Watykanu do ukochanego przez cały świat Jana Pawła II.

Jak zwykle mówił do nas o sprawach najważniejszych. Nawiązał do pokojowych przemian w naszym kraju i Europie, które dokonały się dzięki "Solidarności". Ojciec Święty wyraził swoją troskę, że zdarzenia te uchodzą pamięci i postawił nam zadanie:

"Młodsze pokolenia nie znają już tych wydarzeń z własnego doświadczenia. Można zatem pytać, czy właściwie docenią tę wolność, którą posiadają, jeśli nie będą znali ceny, jaką została za nią zapłacona. "Solidarność" nie może zaniedbać troski o tę historię tak bliską, a równocześnie już odległą."

To wezwanie podobnie jak całe nauczanie Jana Pawła II są dla nas testamentem do realizacji.

W takim duchu rok 2007 ogłosiliśmy w Związku - Rokiem Pamięci o Ofiarach Stanu Wojennego.

Aby złożyć szczególny hołd ofiarom lubińskiej zbrodni ze względu na przypadającą dzisiaj 25-tą jej rocznicę Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność" zwołaliśmy w Waszym Regionie i jesteście tu dzisiaj z całej Polski.

Ale troska o pamięć to zadanie dla wszystkich Polaków. Wszyscy muszą stać na straży prawdy o powojennych dziejach odzyskiwanej wolności, strzec tego wielkiego dziedzictwa.

Dlatego nie wolno nam słuchać obojętnie powtarzających się wypowiedzi, w których na użytek bieżącej walki politycznej przyrównuje się dzisiejszą polską rzeczywistość do czasów PRL-u.

To haniebne i niezwykle szkodliwe kłamstwo.

Szkodliwe - bo wprowadza w błąd i dezorientuje młodzież - nieznającą tamtych czasów.

To kłamstwo, które:

- Bagatelizuje zbrodniczy i antyludzki wymiar totalitarnego systemu skuteczniej od wielkiego aparatu PRL-owskiej propagandy.
- Lekceważy krzywdy i cierpienia milionów ludzi, których rany nie zdążyły się zabiścić.

Wreszcie, to haniebne kłamstwo obraża pamięć ofiar komunistycznych zbrodni, również naszych kolegów z Lubina.

Z tego właśnie miejsca mam obowiązek zaprotestować przeciwko takim porównaniom. Robię to w imię pamięci o ofiarach:

- Poznańskiego czerwca '56 roku;
- Grudnia '70-tego roku na Wybrzeżu;
- Radomia i Ursusa '76;
- Górników z kopalni "Wujek" i wszystkich ofiar stanu wojennego.

W imię pamięci o ofiarach lubińskiej zbrodni: Michale Adamowiczu, Andrzeju Trajrowskim, Mieczysławie Poźniaku.

Strzegąc tego wielkiego dziedzictwa, jakim są powojenne dzieje odzyskiwania wolności, mam obowiązek w imię prawdy przywołać zapomniane lub celowo pomijane fakty: WOLNOŚCI I CHLEBA! To hasło wszystkich powojennych zrywów.

Śniąc o wolności, marzyliśmy, że Polska wolna od komunistycznego reżimu dogoni w rozwoju gospodarczym i poziomie życia rozwinięte kraje europejskie.

Zawsze, a szczególnie w sierpniu 80-tego roku domagaliśmy się aby z owoców tego rozwoju sprawiedliwie korzystali wszyscy Polacy, nie tylko partyjna i gospodarcza nomenklatura.

Wyrazem tych pragnień i oczekiwań Polaków jest treść 21 - postulatów sierpniowych, z których narodziła się Solidarność.

Nie można uczciwie i zgodnie z prawdą powoływać się na ideały solidarności pomijając, żądania sprawiedliwości społecznej i socjalny wymiar sierpniowych postulatów.

Spełniły się sny o wolności, ale przed nami jeszcze długa droga do osiągnięcia poziomu życia, zarobków i zabezpieczeń socjalnych, którymi cieszą się mieszkańcy starej Unii.

Bez zmniejszenia dzielącego nasze kraje dystansu nie uda się zahamować emigracji zarobkowej rodaków, zagrażającej krajowej gospodarce.

Wielkim cieniem na polskiej rzeczywistości kładą się postawy części ludzi biznesu, którzy w pełni korzystając z wywalczonej przez Solidarność wolności i swobód gospodarczych stają się pracodawcami we własnych lub powierzanych im w zarząd firmach.

Zbyt często zdarza się, że ci ludzie w pogoni za zyskiem depczą podstawowe prawa i godność pracownika. Łamią konstytucyjne prawo do zrzeszania się w związki zawodowe. Próbują wyrzucać z pracy za przynależność do Solidarności tak, jak w stanie wojennym.

Jako przykłady wymienię sklepy sieci Media Markt i Selgros, hutę Aluminium IMPEXMETAL w Koninie.

W najbliższy poniedziałek musimy jechać do Kielc bronić naszych kolegów z MZK przed prezydentem tego miasta.

Jest hańbą wolnej Polski i wymiaru sprawiedliwości, że nie dość skutecznie zapobiegają takim zjawiskom.

Po raz kolejny dziękuję Panu Prezydentowi Lechowi Kaczyńskiemu za jego pracownicze inicjatywy legislacyjne, a szczególnie za zmiany do ustawy o Państwowej Inspekcji Pracy oraz Odpowiedzialności za czyny przeciwko prawom osób świadczących pracę, nad którą niestety sejm nie zakończył jeszcze pracy.

Cieszymy się z podpisanego w ostatni poniedziałek porozumienia z rządem realizującego postulaty "Solidarności".

Kończąc chcę nawiązać do jednego z najbardziej zasadniczych pytań, jakie sobie stawiamy: Jakiej Polski chcemy? Na pewno nie chcemy żyć w kraju, w którym obowiązuje liberalna dewiza: "radź sobie sam", a relacje między ludźmi określa się jako "wyścig szczurów".

Solidarność niezmiennie od lat: Chce budować Polskę przyjazną pracownikom. Chcemy aby Polska dawała nam wszystkim tak potrzebne poczucie bezpieczeństwa! Takiej Polski chcemy. Za takie ideały i taką Polskę nasi koledzy przelali krew.

To wielkie zobowiązanie dla wszystkich Polaków cieszących się dzisiaj wolnością. To zobowiązanie dla "Solidarności". Nie ustaniemy w drodze do realizacji tych ideałów. Nie ustaniemy w drodze do wcielania w życie nauczania Jana Pawła II.

Tak nam dopomóż Bóg!

Prezydent Lech Kaczyński przypomniał, że zwycięstwo w Szczecinie, Gdańsku, później także w Jastrzębiu, Katowicach i w całym kraju, nie miało charakteru militarnego, ale rozpoczęło ostatnią prostą w biegu do wolności. Zaznaczył, że takich przełomowych momentów, kiedy Polacy wykazywali się odwagą było w historii Polski wiele. I taką samą odwagę wykazali mieszkańcy Lubina 25 lat temu - tutaj na tym placu. Gdyby nie było tak, że tutaj, w 60-tysięcznym Lubinie co czwarty człowiek wyszedł na ulicę, czy dzisiaj moglibyśmy spotykać się na tym placu? Bez odwagi nie ma zwycięstw, a miejscem dla czczenia tej odwagi Lubin jest znakomity. Dziękuję Wam za to.

Podczas uroczystości na placu, gdzie 25 lat temu miały miejsce tragiczne wydarzenia prezydent wręczył odznaczenia państwowe za wybitne zasługi w działalności na rzecz przemian demokratycznych w Polsce.

Przemówienie Prezydenta RP

wyłoszone podczas uroczystości w Lubinie

„Eminencjo Księżę Prymasie, Eminencjo Księżę Kardynale, Ekscelencje Księża Biskupi Panowie Ministrowie, nasi Szanowni Goście ze Stanów Zjednoczonych i z Kuby, a przede wszystkim Szanowni Odznaczeni, Mieszkańcy Lubina i innych miast Polski,

Mija 27 lat od naszego wielkiego, historycznego zwycięstwa - od podpisania Porozumień Gdańskich i wcześniej od podpisania Porozumień Szczecińskich o podobnej treści. Władza zgodziła się na coś, co było zaprzeczeniem tzw. kierowniczej roli partii wobec społeczeństwa. Przecież ta kierownicza rola polegała na ubezwłasnowolnieniu, na tym, że Polacy i Polki, a także mieszkańcy innych krajów komunistycznych, nie mieli elementarnego ludzkiego prawa do organizowania się dla osiągnięcia zgodnych z prawem celów. Ta elementarna zasada ustroju została 27 lat temu złamana. Została złamana i zrodziła ruch, o którym już niejednokrotnie mówiłem, że jest w istocie precedensem w historii Europy. Zwycięstwo w Szczecinie, Gdańsku, później także w Jastrzębiu, Katowicach i w całym kraju, nie miało charakteru militarnego, to nie była bitwa pod Grunwaldem, to nie był Kircholm, czy Wiedeń, ale było to jedno z największych zwycięstw w naszej historii. Zwycięstwo, które rozpoczęło ostatnią prostą w naszym biegu do wolności, który okazał się zwycięski. Nasza historia to nie tylko lata 1980-1989, to wcześniejsze zrywy, o których mówił tu Pan Przewodniczący, to także ponad 900 lat wcześniejszej, niejednokrotnie bardzo trudnej historii. W tej historii zdołaliśmy się utrzymać na mapie Europy. Należymy do większych europejskich krajów, dzięki różnym bardzo okolicznościom, ale na pewno olbrzymią rolę odegrała w tym odwaga i determinacja tych, którzy podjęli nierówną walkę już w wieku XVIII - w konfederacji dzikowskiej czy później barskiej, którzy bronili Konstytucji 3 Maja, którzy wznieśli pierwsze powstanie narodowe – powstanie kościuszkowskie, którzy walczyli z Napoleonem, walczyli w powstaniu listopadowym, styczniowym, w rewolucji w latach 1905-1907, w końcu w różnych formacjach wojskowych, a w szczególności w brygadach związanych z armią austriacką - dowódcą Pierwszej Brygady był nasz wielki bohater narodowy Marszałek Józef Piłsudski - w czasie I Wojny Światowej, a także w innych polskich formacjach. Bronili oni polskiej niepodległości w roku 1920, dwa tygodnie temu obchodziliśmy 67. rocznicę tej bitwy. Ci, którzy bronili Polski w roku 1939 i ci, którzy jako prawie nieuzbrojona armia 63 dni walczyli na ulicach Warszawy. Wszyscy ci ludzie wykazywali odwagę, pogardę dla śmierci, determinację. I taką samą odwagę wykazali mieszkańcy Lubina 25 lat temu – tutaj na tym placu. I ta odwaga była potrzebna, niezbędna. Gdyby nie było tak, że tutaj, w 60-tysięcznym Lubinie co czwarty człowiek wyszedł na ulicę, rodzice z dziećmi i osobami starszymi, gdyby władze komunistyczne nie napotykały na silny, w różnych postaciach, ale zdecydowany opór, kto wie, czy dzisiaj moglibyśmy spotykać się na tym placu? Kto wie, czy nie w nieco zmodernizowanej postaci, szczególnie pod względem gospodarczym, komunizm by nie trwał, tak jak jeszcze w kilku krajach na świecie. Bez odwagi nie ma zwycięstw, a miejscem dla czczenia tej odwagi Lubin jest znakomity. Dziękuję Wam za to.

Eminencjo, Ekscelencje, Panie i Panowie,

Mamy od wielu lat wolną Polskę. Lepszą lub gorszą, ale wolną – to nie ulega wątpliwości. Ale ulepszanie tej Polski, walka z patologicznymi zjawiskami, walka o to, żeby prawo było równe dla wszystkich, tych słabych i tych potężnych, też wymaga odwagi. Wymaga odwagi narażania się na pomówienia i obelgi, na kłamstwa, na rzekę kłamstw, ale dziś Polską rządzą ludzie, którzy taką odwagę mają i mieć ją będą nadal. Nie zejdziemy z drogi czynienia z Polski kraju po prostu normalnego, a kraj normalny w dzisiejszej Europie to kraj, w którym walczy się z patologiami, w którym prawo jest równe dla wszystkich, w którym nie ma takiej sytuacji, że jeżeli ktoś jest potężny to prawu nie podlega – może być potężny w różnym tego słowa znaczeniu. Może mieć np. bardzo wysokie kwalifikacje ratujące ludzkie życie, może mieć bardzo dużo pieniędzy, może być bardzo wysoko usytuowany w tej, czy innej grupie, ale też musi wiedzieć, że podlega prawu tak jak wszyscy. I organy do tego przeznaczone

mają prawo od niego tego przestrzegania prawa egzekwować, mają do tego prawo święte, oczywiście o ile same przepisów prawa nie naruszają.

Szanowni Państwo,

Kiedy dwa lata temu trwała kampania wyborcza, wybieraliśmy między modelem Polski solidarnej, a liberalnej. Dziś być może będziemy tego wyboru musieli dokonać po raz drugi. Niezwykle celnie mówił Pan Przewodniczący NSZZ „Solidarność” przed kilkoma minutami o tym, że Porozumienia Sierpniowe miały różne wymiary, ale wymiar związany z godnością pracowniczą, z prawem do godnego życia dla pracowników i ich rodzin miały tam znaczenie bardzo wielkie i nikt, kto tego nie bierze pod uwagę nie może uważać się za spadkobiercę tamtej tradycji. Trzeba przeciwstawić się planowemu, misternie skonstruowanemu planowi budowy Rzeczypospolitej dla bogaczy, Rzeczypospolitej, która skonstruowana jest w ten sposób, aby przewagę mieli ci, którzy mają pieniądze i właściwie by tylko oni decydowali o państwie. W gospodarce rynkowej zawsze są ludzie biedniejsi i zamożniejsi. System, który zakładał równość pod tym względem, wszystkich doprowadził do nędzy i dlatego nie będziemy do niego wracać, ale to nie zmienia faktu, że czy biedny, czy bogaty w głosowaniu do rady miasta, rady gminy, rady powiatu, Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej ma jeden głos i ten głos powinien się tak samo liczyć, że o sukcesie w demokratycznej grze powinna decydować umiejętność pozyskania poparcia większości, a nie miejscowych układów, czy elit. Wierzę, że Polki i Polacy dadzą dowód, że to rozumieją, ale trzeba też pamiętać, że w demokracji wszystko zależy od Was, nie od najwyższych władz, tylko od tego kto na kogo odda głos i tutaj wszyscy mają pełną wolność. A wybór jest być może jeszcze jaśniejszy niż dwa lata temu, bo widać dzisiaj, że jeśli chodzi o dziś rządzących nikt nie czyni różnicy między silnymi, a słabymi, że jest odwaga narażania się nawet najpotężniejszym. Albo ta odwaga uzyska społeczne poparcie, albo poparcie uzyskają inni. Raz jeszcze powtarzam – zależy to od Was Obywatele, Obywatelki Lubina, ale także od obywateli całej naszej ojczyzny, Rzeczypospolitej.”

WYDARZENIA MIESIĄCA

Posiedzenia, opinie, spotkania Prezydium KK i Komisji Krajowej

7 sierpnia – posiedzenie prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” w Gdańsku. Prezydium negatywnie zaopiniowało projekt ustawy Ministerstwa Finansów o finansach publicznych. „Solidarność” nie zgadza się na połączenie Funduszu Pracy z Funduszem Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Nie wyraża także zgody na likwidację gospodarstw pomocniczych i zakładów budżetowych.

21 sierpnia – posiedzenie prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” w Warszawie.

21 sierpnia – posiedzenie Krajowego Sztabu Protestacyjnego NSZZ „Solidarność” w Warszawie. Omówiono zakończone z rządem negocjacje dotyczących postulatów Związku. Jednym z uzgodnień jest podwyżka płacy minimalnej od stycznia 2008 r. do wysokości 1126 zł brutto, co stanowi 40 proc. prognozowanego wynagrodzenia przeciętnego w 2008 r. z możliwością dalszego jej podwyższania. „Solidarność” otrzymała projekt rozporządzenia dotyczącego wzrostu minimalnego wynagrodzenia.

27 sierpnia – posiedzenie Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” w Legnicy. Omówiono sprawy, które będą podejmowane podczas XXI Krajowego Zjazdu Delegatów. Członkowie KK podjęli decyzję ws. ogłoszenia ogólnopolskiej akcji solidarnościowej w Koninie i Kielcach. W ten sposób dano wyraz solidaryzmu związkowego ze strajkującymi w Hucie Aluminium w Koninie i MPK w Kielcach.

29-30 sierpnia – XXI Krajowy Zjazd Delegatów w Legnicy. Delegacje przyjęły Deklarację Programową NSZZ „Solidarność” oraz inne dokumenty, m.in. Uchwałę nr 1 Polska przyjazna pracownikom. Gościem Zjazdu był premier Jarosław Kaczyński.

Rozmowy, negocjacje, spotkania i zawarte porozumienia ze stroną rządową

7 sierpnia – wicepremier Przemysław Gosiewski spotkał się ze związkowcami ze Stoczni Nowa w Szczecinie. Stocznia wymaga finansowego wsparcia. Grozi jej upadłość. Związkowcy otrzymali obietnicę dekapitalizowania a następnie sprywatyzowania stoczni.

13 sierpnia – „Solidarność” służby zdrowia domaga się niezwłocznego skierowania do Sejmu ustawy przedłużającej ubiegłoroczne podwyżki dla pracowników służby zdrowia. Prezydium Rady Sekcji Krajowej Służby Zdrowia i Prezydium Sekretariatu Ochrony Zdrowia wystosowało pismo do Premiera RP i Marszałka Sejmu RP o zmianę ustawy o przekazaniu środków finansowych świadczeniodawcom na wzrost wynagrodzeń.

27 sierpnia – w kancelarii Prezesa Rady Ministrów, przewodniczący Janusz Śniadek i premier Jarosław Kaczyński podpisali porozumienie dotyczące realizacji postulatów „Solidarności”. Porozumienie zawarto m. in. w następujących sprawach:

- podniesienie płacy minimalnej od stycznia 2008 r. do 1.126 zł brutto
- wzrost wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej w przyszłym roku o 9,3 proc.
- przedłożenie projektu ustawy przez rząd o emeryturach i rentach dot. wcześniejszych emerytur do 31 grudnia 2008 r.
- zobowiązanie rządu do realizacji porozumień zawartych z NSZZ „Solidarność”

Protesty, manifestacje, spory i akcje strajkowe w zakładach pracy

2 sierpnia – pracownicy domów pomocy społecznej w Brwilnie i Koszelewie weszli w spór zbiorowy z pracodawcą. Domagają się podwyżki płac. Oflagowano budynki. Jeśli żądania nie zostaną spełnione zapowiedziano strajk głodowy.

3 sierpnia – Sąd Najwyższy potwierdził, iż za nadgodziny pracownikom Zakładu Opieki Zdrowotnej w Limanowej należy się większe wynagrodzenie. W związku z tym szpital w Limanowej musi wypłacić pracownikom zaległe nadgodziny.

10 sierpnia – podpisanie porozumienia między Komisją Międzyzakładową NSZZ „Solidarność” z zarządem LG Electronics w Mławie. Od 1 sierpnia 2007 r. zostanie podniesiona minimalna płaca w zakładzie pracy do 1600 zł. brutto oraz przysługiwać będzie pracownikom regulaminowa premia.

11 sierpnia – pracownicy Tatrzańskiego Parku Narodowego zorganizowali pikietę wyrażając wobec ten sposób sprzeciw wobec niepewnej sytuacji finansowej parków narodowych i likwidacji gospodarstw pracowniczych. Akcją wsparli związkowcy z Krajowej Sekcji Pracowników Parków Narodowych oraz Leśników.

13 sierpnia – związkowcy z „Solidarności” w Cadbury Wedel weszli w spór zbiorowy z pracodawcą. Domagają się zrównania płacy zasadniczej do poziomu zakładowego dla wszystkich pracowników oraz wprowadzenia dodatku za pracę w niedzielę.

24 sierpnia – pikietą przed siedzibą Huty Aluminium w Koninie. Pracownicy protestowali przeciwko bezprawnym działaniom zarządu przedsiębiorstwa. Zwolniono z pracy przedstawicieli związkowców zawodowych uczestniczących w negocjacjach płacowych.

28 sierpnia – protest związkowców z Huty Stalowa Wola. Pracownicy nie zgadzają się z decyzją dot. sprzedania Zakładu Sprężynowania. Zapowiadają strajk okupacyjny.

30 sierpnia – Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” w MZK w Wejherowie podpisała porozumienie kończące kilkumiesięczny protest pracowników. Kierowcy otrzymają podwyżkę płac.

30 sierpnia – zakończył się protest w Miejskim Przedsiębiorstwie Komunikacji w Kielcach. Prezydent Kielc zobowiązał się do wycofania wniosku o likwidacji firmy. Załoga będzie mogła utworzyć spółkę pracowniczą.

31 sierpnia – protest związkowców ze Stoczni Gdańskiej w Brukseli. Stoczniowcy nie zgadzają się z żądaniami Komisji Europejskiej dot. ograniczenia produkcji. Komisja Europejska żąda zamknięcia dwóch pochylni. Komisarz Nelië Kroes obiecała stoczniowcom, że ponownie rozpatrzy żądania, jakie stawia Komisja Europejska Stoczni Gdańskiej.

31 sierpnia – strajk pracowników Szpitala w Jastrzębiu Zdroju. Pracownicy gabinetów specjalistycznych zostali pominięci w porozumieniu płacowym, które zostało podpisane tylko z lekarzami.

31 sierpnia – w olsztyńskim szpitalu przedstawiciele związków zawodowych podpisali z dyrekcją porozumienie gwarantujące wzrost płac dla pracowników szpitala.

Inicjatywy i uroczystości podejmowane przez NSZZ „Solidarność”

10 sierpnia – przewodniczący Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” Janusz Śniadek wystosował list do prezesa Polskiego Komitetu Olimpijskiego z apelem, aby we wszystkich działaniach podejmowanych w związku z igrzyskami w Pekinie PKOl uwzględniał i promował prawo każdego człowieka do godnej pracy w myśli zapisów zawartych w Karcie Olimpijskiej.

15 sierpnia - XIII Maraton Solidarności w Gdańsku na trasie Gdańsk - Westerplatte - Sopot - Gdynia.

27 sierpnia – uroczyste posiedzenie Zarządu Regionu Gdańskiego. Po raz piąty wręczono stypendia „Solidarności”. Stypendia przyznano 58 uczniom z województwa pomorskiego.

31 sierpnia - w Lubinie odbyły się uroczystości związane z rocznicą Zbrodni Lubińskiej. 25. lat temu podczas pokojowej manifestacji w rocznicę powstania NSZZ "Solidarność" w wyniku działań milicji i ZOMO od kul zginęły 3 osoby: Michał Adamowicz, Andrzej Trajkowski i Mieczysław Pożniak, a kilkadziesiąt osób zostało rannych. W uroczystościach brał udział prezydent RP Lech Kaczyński.

31 sierpnia – Seminarium „Solidarność” z pacjentem. Region Gdański w ten sposób uczcił 5. rocznicę śmierci Aliny Pieńkowskiej, działaczki „S” związanej ze służbą zdrowia.

31 sierpnia – Zarząd Regionu Wielkopolska NSZZ „Solidarność” obchodził XXVII rocznicę podpisania Porozumień Sierpniowych. Po Mszy Św. uczestnicy przemaszzerowali pod pomnik Poznańskiego Czerwca 1956 r. i złożyli kwiaty.

Z OBRAD PREZYDIUM KK

POSIEDZENIE Z DN. 7.08.2007 R.

Decyzja Prezydium KK nr 167/07

**ws. opinii o projektach ustaw Ministerstwa Finansów o finansach publicznych
oraz ustawy przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych
(druki sejmowe 1912, 1913)**

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” negatywnie opiniuje projekty ustaw Ministerstwa Finansów o finansach publicznych oraz ustawy przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (druki sejmowe 1912, 1913), z powodu braku wystarczającego uzasadnienia likwidacji i przekształceń w sektorze finansów publicznych (zakłady budżetowe, gospodarstwa pomocnicze, fundusze). Związek nie może wydać pozytywnej opinii do projektów ustaw, które nie określają przewidywanych kosztów finansowych oraz ogromnych skutków społecznych w postaci możliwej likwidacji wielu tysięcy miejsc pracy. Przewidując te likwidacje i połączenia w sposób niedostateczny sformułowano kwestie związane z uprawnieniami pracowniczymi.

Szczególnie negatywnie oceniamy połączenie Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z Funduszem Pracy. Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych powstał w wyniku umowy społecznej tzw. „Paktu o przedsiębiorstwie państwowym w trakcie przekształceń” z 22 lutego 1993 r. Realizacja zamierzeń rządu stanowić będzie, więc zerwanie ww. paktu.

1. Prezydium Komisji Krajowej nie może wyrazić zgody na likwidację gospodarstw pomocniczych i zakładów budżetowych, ponieważ brak jest w projektach oraz w ich uzasadnieniach odpowiednich gwarancji zatrudnienia dla osób pracujących w tych podmiotach. Podkreślić należy, że w gospodarstwach pomocniczych i zakładach budżetowych w 2006 roku zatrudnionych było łącznie około 90.000 pracowników. Projektodawca nie oszacował kosztów, przeprowadzenia likwidacji jednostek i zwolnień tak szerokiego grona pracowników. Ponadto wyliczenia dotyczące oszczędności wynikających z likwidacji są pozorne, ponieważ nie zmniejsza się zakresu zadań, które powinny być realizowane. Warto podkreślić, iż raport NIK z roku 2005 dotyczący gospodarstw pomocniczych i zakładów budżetowych bardzo pozytywnie ocenia ich działalność podkreślając stale rosnącą wielkość wpłat nadwyżek finansowych do budżetu państwa oraz „umacnianie się pozycji gospodarstw pomocniczych w systemie finansów publicznych”. Jednostki budżetowe w przypadku niesatysfakcjonującej działalności podległego gospodarstwa pomocniczego lub zakładu budżetowego mogą podjąć decyzję o ich likwidacji i tak od 2002 roku systematycznie maleje ich ilość (na koniec 2002 było 599 gospodarstw pomocniczych, natomiast na koniec 2005- 455).
2. Projekt ustawy wprowadza ograniczenia w zakresie wyboru formy prowadzenia przez samorządy gospodarki komunalnej poprzez likwidację formy organizacyjno-prawnej „zakład budżetowy” i „gospodarstwo pomocnicze”. Ograniczenia te mogą wpłynąć negatywnie na sprawne funkcjonowanie gospodarki komunalnej gmin, zwłaszcza w odniesieniu do gospodarki mieszkaniowej. Poprzez proponowane zmiany samorządy zostaną zmuszone do zastosowania innych niż dotychczas rozwiązań, co może spowodować znaczący wzrost kosztów.
3. Projektodawca nie podał rzeczywistych kosztów zmian formy organizacyjno – prawnej jednostek sektora finansów publicznych

4. Związek sprzeciwia się połączeniu Funduszu Pracy z Funduszem Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych ze względu na niezgodność art.15.1 projektu ustawy o finansach publicznych z Zaleceniem MOP nr 180 dot. ochrony roszczeń pracowników w wypadku niewypłacalności pracodawcy. Ponadto nie otrzymaliśmy odpowiednich analiz dotyczących skutków społecznych, organizacyjnych, finansowych i efektywności obsługi połączonych podmiotów, a więc nieuzasadniona pozostaje teza o zasadności połączenia funduszu quasi ubezpieczeniowego, chroniącego roszczenia pracownicze z funduszem aktywizacji innych podmiotów (bezrobotnych). Realizacja proponowanej koncepcji połączenia obu funduszy nie będzie służyć ani pracownikom ani dialogowi partnerów społecznych.
5. Prezydium KK negatywnie ocenia zmiany w zakresie funkcjonowania ZUS. Poszerzenie podmiotowego zakresu budżetu państwa poprzez włączenie do budżetu planów instytucji finansowanych ze środków publicznych nie spowoduje uzyskania z tego tytułu oszczędności bowiem wysokość kosztów, jakie ZUS ponosi na swoją działalność jest niezależna od formy, w jakiej funkcjonuje, a zależy jedynie od sprawnego zarządzania instytucją. Ponadto odebraniu ZUS-owi osobowości prawnej towarzyszy pomniejszenie roli społecznego nadzoru nad zakładem, przez co odchodzi się od ważnego elementu reformy.
6. Nie zgadzamy się na likwidację limitów zatrudnienia dla osób objętych mnożnikowymi systemami wynagrodzeń. Odejście od określenia limitów w przypadku policji i państwowej straży pożarnej może przynieść ujemne konsekwencje – obniżenie bezpieczeństwa publicznego.
7. Zaproponowane zmiany dotyczące organizacji PFRON oceniamy negatywnie z powodu:
 - Braku możliwości wpływania na kierunek wydatkowania oraz kontrolowania wydatkowania środków przez przedstawicieli środowiska osób niepełnosprawnych, w szczególności przez pracodawców, przez których fundusz jest finansowany.
 - Przekazanie kompetencji dysponowania środkami Pełnomocników Rządu ds. Osób Niepełnosprawnych oraz, jak pokazuje praktyka, częste zmiany na tym stanowisku mogą wiązać się z brakiem spójnej, długookresowej polityki finansowania potrzeb osób niepełnosprawnych. Wspomniana propozycja może również wiązać się z zagrożeniem wydatkowania środków funduszu zgodnie z linią polityczną partii desygnującej Pełnomocnika, ze szkodą dla rzeczywistych potrzeb środowiska osób niepełnosprawnych.
 - Istnienie zagrożenia przekazywania środków funduszu na uzupełnienie luk w finansach Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej
 - Braku rozwiązań odnośnie realizacji programów zatwierdzanych przez Radę Nadzorczą, służącym rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych. Obecnie realizacja programów odbywa się na podstawie uchwał rady nadzorczej oraz procedur realizacji przyjętych przez zarząd funduszu. Z chwilą likwidacji organów Funduszu: rady nadzorczej i zarządu, uchwały i procedury utracą moc prawną. W projekcie brak delegacji do wydania rozporządzenia regulującego dalszą kontynuację realizacji programów celowych.
8. Prezydium KK stwierdza, że oba projekty Ministerstwa Finansów zostały poddane konsultacjom społecznym z partnerami społecznymi dopiero na etapie prac Sejmowych w wyniku interwencji Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”.

Uwagi szczegółowe dotyczące:

1. Połączenia FGŚP i FP

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” negatywnie opiniuje projekt ustawy o „Finansach publicznych” (druk1912) ze względu na niezgodność art. 15.1 projektu z Zaleceniem MOP nr 180 dot. ochrony roszczeń pracowników w wypadku niewypłacalności praco-

dawcy. Dział III pkt 8e. Zalecenia stanowi, że fundusze zarządzane przez instytucje gwarancji, inne niż środki pochodzące ze Skarbu Państwa, mogą być przeznaczone wyłącznie do celu, dla którego zostały zebrane, a więc nie mogą być przekazane do budżetu państwa w formie nadwyżki. Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych jest funduszem solidarnościowym, pracodawców i pracowników samofinansującym się wyłącznie ze składek pracodawców.

Projekt ustawy o „Finansach publicznych” nie zawiera również projektu rozporządzenia określającego szczegółowo zasady gospodarki finansowej nowego podmiotu (art. 16.7) co dziwi, w sytuacji zgromadzonych dużych środków na rachunku FGŚP i jest dowodem nieprzemyślanej oraz ryzykownej koncepcji połączenia FGŚP, będącego w dobrej kondycji finansowej, z Funduszem Pracy spłacającym wieloletnie i wielomiliardowe zadłużenie.

Projekt nie gwarantuje zatrudnienia wszystkich pracowników likwidowanego FGŚP, o czym wprost mówi treść uzasadnienia ustawy (str. 163 i 190). Tego typu „reformy” są powszechnym sposobem na pozbywanie się pracowników, ze szkodą ich ochrony przed zwolnieniem na cztery lata przed emeryturą i niezgodne z zaleceniem MOP nr 122 dot. polityki zatrudnienia (Rozdz. II pkt 7.1).

Projekt zmian, w pkt 3. ocena skutków regulacji, wprowadza w błąd obywateli, najważniejszego ogniwa kontroli finansów (str. 161 uzasadnienia) przez brak adnotacji o sprzeciwach Naczelnej Rady Zatrudnienia, NSZZ „Solidarność” i OPZZ wobec propozycji Ministra Finansów połączenia obu funduszy.

Również nie jest prawdziwa treść pkt 4. oceny sugerującej konsolidację nadwyżek FGŚP (są nie do przerzucenia na konto budżetu państwa) i Funduszu Pracy (nie istnieją a jest dług do spłaty, o czym wyżej przypominamy).

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” negatywnie opiniuje projekt ustawy „Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych” (druk nr 1913) ze względu na niezgodność art. 12 projektu z treścią;

- Paktu o przedsiębiorstwie w trakcie przekształcania z 22 lutego 1993 (zobowiązania + postanowienia końcowe),
- Zalecenia MOP nr 180 o ochronie roszczeń pracowników w wypadku niewypłacalności pracodawcy (rozdz. IV postanowienia wspólne),
- Ustawą z 20 kwietnia 2004 o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (art. 22 pkt 5),
- Ustawą z 6 lipca 2001 o Trójstronnej Komisji ds. Społeczno Gospodarczych (art. 2.1)
- Ustawą z 23 maja 1991 o związkach zawodowych (art. 19) w ten sposób, że uniemożliwiono NSZZ „Solidarności” uzyskanie informacji o celu połączenia Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z Funduszem Pracy, uzyskanie odpowiednich analiz skutków społecznych, organizacyjnych, finansowych, efektywności obsługi w wyniku zmiany i naniesienia ewentualnych poprawek.

W rezultacie takiego trybu postępowania brak jest odpowiedzi na pytania, takie jak:

- zasadność połączenia funduszu quasi ubezpieczeniowego, chroniącego roszczenia pracownicze z funduszem aktywizacji innych podmiotów (bezrobotnych),
- usprawnienie wypłacania należności pracowniczych,
- zwiększenie wielkości środków na ochronę roszczeń,
- rozszerzenie katalogu wypłat dla pracowników,
- kosztów wdrożenia „nieznanego” systemu.

Brak jest informacji, w czym będzie lepszy nowy system obsługi roszczeń, umiejscowiony w wojewódzkich urzędach pracy, powołanych wyłącznie do kreacji lokalnej polityki rynku pracy i rozwoju zasobów ludzkich, a nie do roli „okienka”, dla załatwiania indywidualnych spraw roszczeniowych (do przejęcia będzie średnio miesięcznie 2.000 wypłat i rocznie około 12 tys. spraw sądowych).

Zastrzeżenia budzi też odebranie FGŚP osobowości prawnej, co spowoduje obniżenie jego funkcji społecznej, utrudni społeczną kontrolę, zapobiegającą przejmowaniu przez budżet państwa, środków gwarantowanych na ochronę płac pracowniczych oraz wprowadzi tryb administracyjny w stosunku do skarżących się podmiotów prywatnych.

Poważne znaki zapytania i sprzeciw Związku budzą propozycje zapisane w poniższych artykułach projektu:

- art. 35 - brak zdefiniowania nowych podmiotów w miejsce zlikwidowanych Terenowych Biur FGŚP,
- art. 56 - przywrócenie, nieistniejącego w systemie publicznych służb zatrudnienia „rejonowego urzędu pracy”,
- art. 65 - opłacanie przez urząd pracy składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe bezrobotnych ze środków zbieranych na ochronę roszczeń,
- art. 82, 103, 106, 114 - brak precyzyjnej odpowiedzi czy po połączeniu funduszy będzie jedna składka czy dwie i jeden rachunek czy dwa,
- art. 89 - niezgodnego, z Zaleceniem MOP 180, z mienia upadłego zasilającego środki na ochronę roszczeń przesunięcia ich na konto wspólne nowego funduszu,
- art. 92 - niezgodnego z Zal. MOP nr 180, ze środków na ochronę roszczeń zasilenia Centrum Integracji Społecznej i programów integracji, świadczeń integracyjnych, kosztów pomocy prawnej, konsultacji, doradztwa czy robót publicznych organizowanych z Funduszu Pracy,
- art. 99, 114 - braku pełnej informacji, oraz profesjonalnej obsługi Naczelnej i Wojewódzkich Rad Zatrudnienia a także Wojewódzkich Komisji Dialogu Społecznego,
- fikcja nadzoru Ministra Pracy nad działalnością wojewódzkich urzędów pracy w ochronie roszczeń pracowniczych w sytuacji likwidacji Krajowego i Terenowych Biur FGŚP (przećwiczone to w publicznych służbach zatrudnienia negatywnie po likwidacji Krajowego Urzędu Pracy).
- brak definicji „osób zajmujących się roszczeniami pracowniczymi” i brak wskazania źródeł dotacji dla samorządów województw na ich zatrudnienie,
- art. 137 - brak informacji, w jaki sposób Dysponent Funduszu, inaczej Minister Pracy, przejmie w jednym dniu 11.700 prowadzonych spraw sądowych, w momencie wygaśnięcia aktów powołania dotychczasowego kierownictwa FGŚP, o innych walorach finansowych i majątkowych nie zapominając,
- art. 138.4 - brak informacji, dla ilu pracowników zabraknie miejsc pracy odpowiedniej w MPiPS oraz w wojewódzkich urzędach pracy i jak zostaną te osoby zagospodarowane, zgodnie z Konwencją MOP 122 i ideą „Państwa Solidarnościowego”

2. Projektu rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie dotacji przedmiotowej do krajowych przewozów pasażerskich

W nawiązaniu do przedłożonego projektu Rozporządzeń Rady Ministrów w sprawie dotacji przedmiotowej do krajowych przewozów pasażerskich proponujemy wykreślenie w całości §5.

Przedmiotowa dotacja, o której mowa w ww. projekcie rozporządzenia jest wyrównaniem przewoźnikom kolejowym utraconych przychodów z tytułu honorowania ustawowych

uprawnień do ulgowych przejazdów. Ograniczenie dotacji, do kwoty nie większej niż określona w ustawie budżetowej (patrz §5 projektu rozporządzenia), jest niewłaściwe z uwagi na brak konstruktywnych rozwiązań w przypadku gdy utracone przychody będą wyższe niż kwota dotacji. Czy wówczas przewoźnicy powinni:

- zaprzestać honorowania ustawowych uprawnień do ulgowych przejazdów od miesiąca w którym utracone przychody będą wyższe od dotacji?
- wziąć na swoje barki ciężar odpowiedzialności finansowej za przewóz podróżnych z ulgą ustawową?

Uważamy, że przewoźnicy nie powinni ponosić ujemnych konsekwencji za przywileje ustawowe nadane przez Sejm.

Podkreślić należy, iż przewoźnicy posiadają pełne możliwości udokumentowania i ewidencjonowania sprzedaży biletów z ulgą ustawową.

Z uwagi na powyższe stoimy na stanowisku, że dotacja przedmiotowa dla przewoźników w pełni powinna zabezpieczyć utracone przychody.

3. Art. 58 projektu ustawy wprowadzającej ustawę o finansach publicznych.

W art. 58 projektu dotyczącym art. 46a ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych – wprowadzenie proponowanej zmiany mającej na celu ustalenie wysokości dotacji budżetowej na dofinansowanie do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych w wysokości do 25% zapotrzebowania środków. Kwota 0 % również zawiera się w wyrażeniu do 25% środków. Praktyka lat poprzednich, polegająca na stałym łamaniu ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych w zakresie przekazywania PFRON zanizonej, niezgodnej z ustawą, dotacji budżetowej, wskazuje iż celem rządu jest przekazywanie jak najmniejszej kwoty na rehabilitację osób niepełnosprawnych. Jak wskazał projektodawca w uzasadnieniu do projektu, rząd podczas prac nad ostatnią nowelizacją ustawy o rehabilitacji..... starał się przeforsować wprowadzenie zaproponowanej zmiany, co spotkało się ze zdecydowanym sprzeciwem środowiska osób niepełnosprawnych, partnerów społecznych oraz parlamentarzystów. Stanowisko to pozostaje niezmienione.

Decyzja Prezydium KK nr 168/07

ws. opinii o poselskim projekcie ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych z dnia 10 lipca 2007 r.

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" pozytywnie opiniuje poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych z dnia 10 lipca 2007 r., uznając za zasadną zmianę mającą na celu możliwość zastosowania przez podatnika odliczenia od sumy swoich dochodów podlegających opodatkowaniu kwotę w wysokości 3015 zł na każde wychowywane w roku podatkowym dziecko.

Decyzja Prezydium KK nr 169/07

ws. opinii o poselskim projekcie ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych z dnia 10 lipca 2007 r.

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ "Solidarność" pozytywnie opiniuje poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych z dnia 10 lipca 2007 r., uznając za zasadną zmianę mającą na celu możliwość odliczenia bezpośrednio od podatku dochodowego kwoty równej kwocie wolnej od podatku (w tym roku wynosi ona 572,54 zł) na każde wychowywane w roku podatkowym dziecko.

Decyzja Prezydium KK nr 170/07

ws. zgody na użycie znaku graficznego NSZZ „Solidarność”

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” wyraża zgodę na użycie znaku graficznego Solidarność w nazwie konkursu „Połączyła ich – Solidarność – Wspomnienia uczestników Strajków w Sierpniu’80” organizowanego przez Wojewódzką i Miejską Bibliotekę Publiczną im. Josepha Konrada Korzeniowskiego w Gdańsku.

Decyzja Prezydium KK nr 171/07

ws. zgody na użycie znaku graficznego NSZZ „Solidarność”

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” wyraża zgodę na użycie znaku graficznego Solidarność w scenie do filmu pt. „Lejdis” w reżyserii Tomasza Koneckiego realizowanego przez firmę VAN WORDEN.

Decyzja Prezydium KK nr 172/07

ws. zgody na użycie znaku graficznego NSZZ „Solidarność”

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” wyraża zgodę na użycie znaku graficznego Solidarność na materiałach reklamujących koncert symfoniczny zorganizowany przez Polską Filharmonię Bałtycką im. Fryderyka Chopina w Gdańsku z okazji kolejnej rocznicy powstania NSZZ „Solidarność” .

Decyzja Prezydium KK nr 173/07

ws. przedstawicieli NSZZ „Solidarność” w Pre-komitecie Monitorującym PO Rozwój Polski Wschodniej

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” zgłasza Wojciecha Buczaka jako przedstawiciela NSZZ „Solidarność” na funkcję członka Pre-komitecie Monitorującego Program Operacyjny Rozwój Polski Wschodniej oraz Mariana Króla na jego zastępcę.

POSIEDZENIE Z DN. 21.08.2007

Decyzja Prezydium KK nr 174/07

ws. przedstawiciela NSZZ „Solidarność” w Komitecie Monitorującym

Program Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” zgłasza Mirosława Nowickiego jako przedstawiciela NSZZ „Solidarność” na funkcję członka Komitetu Monitorującego Program Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013.

Decyzja Prezydium KK nr 175/07

ws. upoważnienia do reprezentowania NSZZ „Solidarność” na spotkaniu wyborczym w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” upoważnia Mirosława Nowickiego do reprezentowania NSZZ „Solidarność” na spotkaniu w dniu 21.08.2007 r. w Ministerstwie

Rolnictwa i Rozwoju Wsi, podczas którego zostanie dokonany wybór przedstawiciela organizacji pozarządowych do udziału w pracach Komitetu Monitorującego Program Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007-2013.

Decyzja Prezydium KK nr 176/07

ws. opinii o projekcie rozporządzenia MPIPS w sprawie wykonywania badań specjalistycznych na potrzeby orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” zgłasza następujące uwagi do projektu rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie wykonywania badań specjalistycznych na potrzeby orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności:

- § 2 ust. 1 pkt 2 – badania z zakresu „kardiologii i chorób naczyń” zostały określone w sposób odmienny, niż badania z zakresu pozostałych dziedzin medycyny (neurologii, chorób płuc, okulistyki), co może powodować niejasności, co do rodzaju konkretnego badania, na które ma zostać wystawione skierowanie przez lekarza – członka zespołu orzekającego. Ponadto nasuwa się pytanie, czy takie określenie badań z zakresu kardiologii nie wskazuje na konieczność przeprowadzenia diagnostyki specjalistycznej w celu postawienia rozpoznania posiadanego przez stronę schorzenia, co nie jest zadaniem zespołów orzekających. Zaproponowana w rozporządzeniu klasyfikacja badań może stwarzać wiele problemów w stosowaniu przepisów w praktyce;
- § 2 ust. 1 pkt 5 – analogiczny jak opisany wyżej problem może stwarzać zaproponowana w projekcie rozporządzenia klasyfikacja badań psychologicznych. Wielość metod badawczych, którymi może dysponować zespół wojewódzki np. dla oceny poziomu inteligencji, osobowości lub diagnozy neuropsychologicznej rodzi m.in. wątpliwości, kto ma decydować (kierujący czy wykonujący badania) o wyborze konkretnego testu czy testów do realizacji skierowania. Ma to także istotne znaczenia dla generowania skutków finansowych realizacji badań psychologicznych.

Ponadto w § 2 ust. 1 pominięto np. badania z zakresu laryngologii, nie uwzględniono też usg jamy brzusznej czy tomografii. Należałoby po wymienieniu zakresów i rodzajów badań dopisać te oraz inne uzasadnione badania dodatkowe.

- § 3 ust. 3 – 6 – zamknięty katalog specjalistów posiadających uprawnienia do kierowania na badania specjalistyczne może stwarzać problemy w stosowaniu przepisów w praktyce. Jest on wprawdzie dość szeroki, niemniej jednak nie uwzględnia niektórych specjalistów np. z zakresu chirurgii, którzy przewodniczą posiedzeniom składów orzekających. W związku z powyższym warto rozważyć otwarcie katalogu lekarzy uprawnionych do kierowania na badania specjalistyczne poprzez dopisanie słowa „w szczególności” w stosownym miejscu;
- § 3 ust. 2 i 5 pominięci są psychiatry, którzy bezspornie winni mieć prawo kierować na wymienione w tych punktach badania;
- § 3 ust. 7 pkt 3 – przepis ten stanowi, iż „skierowanie powinno być wystawione (...) gdy nie ma możliwości wykonania badania w powiecie, w którym znajduje się placówka zapewniająca osobie zainteresowanej podstawową opiekę zdrowotną” – zwrot „nie ma możliwości” jest pojęciem otwartym, stwarzającym dowolność jego interpretacji w zakresie okoliczności uzasadniających wykonanie badań w zespole orzekającym. Wydaje się, więc, iż punkt ten powinien zostać skonstruowany w ten sposób, aby wynikało z niego w sposób jednoznaczny, jakie sytuacje będą stanowiły podstawę do uznania, iż osoba zainteresowana nie może wykonać badań w miejscu zamieszkania;
- § 4 ust. 5 – dotyczy sytuacji, w której osoba nie stawi się na badanie w terminie wyznaczonym. Wówczas przewodniczący wojewódzkiego zespołu wyznacza nowy termin bada-

nia w sytuacji, gdy uzna nieobecność za usprawiedliwioną. Przepis ten nie dotyczy następujących kwestii:

- po 1, nie określa, jakie konsekwencje zaistnieją dla strony w sytuacji, gdy nie stawi się na badanie w pierwszym terminie i nie usprawiedliwi swojej nieobecności;
- po 2, nie określa, jakie konsekwencje zaistnieją dla strony w sytuacji, gdy nie stawi się na ona na badanie w nowym terminie;
- po 3, nie określa, jakie konsekwencje zaistnieją dla strony w sytuacji, gdy odmówi stawienia się na badanie w terminie wyznaczonym.

Kwestia możliwości pozostawienia sprawy bez rozpoznania w sytuacjach związanych z niestawieniem się strony na badanie powinna być wprost uregulowana w przepisach rozporządzenia. W przypadku nieobecności usprawiedliwionej przywrócenie terminu badania powinno następować w trybie KPA i być niezależne od uznania przewodniczącego wojewódzkiego zespołu.

Ponadto w sposób wyraźny powinna zostać uregulowana kwestia kosztów dojazdu osoby na badania lekarskie. Z art. 262 kodeksu postępowania administracyjnego wynika, iż „stronę obciążają te koszty postępowania, które wynikły z winy strony lub zostały poniesione w jej interesie lub na żądanie strony, a nie wynikają z ustawowego obowiązku organów prowadzących postępowanie”. Koszty badań lekarskich wykonywanych przez wojewódzki zespół nie w każdym przypadku będą mogły być traktowane jako koszty poniesione w interesie strony. W praktyce często można spotkać się z zapytaniem stron postępowania na temat zwrotu kosztów dojazdu na posiedzenie składu orzekającego, głównie, jeżeli koszty te są dość znaczące, ze względu na dużą odległość od miejsca zamieszkania strony.

- - § 6 ust. 2 – określa termin, w którym zespół wojewódzki przesyła lub przekazuje wynik badania do zespołu powiatowego – powinno się to odbyć w terminie 3 dni roboczych od daty sporządzenia wyniku badania – powyższy termin wydaje się zbyt krótki i proponuje się jego wydłużenie do siedmiu dni roboczych.

Uwagi ogólne odnoszące się do uzasadnienia projektu rozporządzenia

Prezentując ogólną charakterystykę projektu rozporządzenia ustawodawca zawężył cel ustanowienia podstaw prawnych przeprowadzania badań medycznych i psychologicznych wyłącznie dla potrzeb zespołów wojewódzkich tj. w przypadku rozpatrywania odwołań od orzeczeń o niepełnosprawności lub stopniu niepełnosprawności wydanych przez organ I instancji. Natomiast z treści samego rozporządzenia (np. § 2 ust. 2, § 3, § 4 i inne) wynika, iż prawo do kierowania na wspomniane badania, wykonywane przez zespół wojewódzki na sprzęcie zakupionym ze środków funduszy Unii Europejskiej, posiadają także zespoły powiatowe.

Stąd przywołane wyżej zapisy projektu rozporządzenia są ze sobą sprzeczne, co skutkuje m.in. błędną oceną konsekwencji finansowych jego wdrożenia dla budżetu państwa. Wspomniana błędna ocena konsekwencji finansowych istnieje także niezależnie od wykazanej wyżej sprzeczności. Nie można przecież zakładać, że realizacja wysokospecjalistycznych badań zarówno medycznych jak i psychologicznych, które mogą być wykonywane wyłącznie przez osoby do tego uprawnione (lekarzy, psychologów) nie pociągnie za sobą skutków finansowych zarówno w postaci wynagrodzeń specjalistów wykonujących wspomniane badania, jak i urzędników obsługujących proces ich realizacji i dokumentujących wyniki. Ponadto dodatkowe koszty generowane być muszą przez warunki techniczne pomieszczeń, w których wykonywane będą wspomniane badania, wymagane w projekcie niniejszego rozporządzenia (§ 8 i § 9). Warunki te wymuszają bowiem wynajęcie, co najmniej czterech dodatkowych pomieszczeń i wyposażenia ich w sposób spełniający wymagania jakim muszą odpowiadać pod względem fachowym i sanitarnym pomieszczenia i urządzenia zakładu opieki zdrowotnej. Zespoły wojewódzkie realizując swe ustawowe zadania nie dysponują bowiem aktualnie ani taką bazą lokalową, ani specjalistami mogącymi realizować wspomniane badania. Stąd

logicznym wnioskiem, jaki się nasuwa jest konieczność zaplanowania w projekcie budżetu państwa na 2008 r. dodatkowych środków finansowych dla wojewódzkich zespołów do spraw orzekania o niepełnosprawności na realizację nowych zadań związanych z wykonywaniem badań specjalistycznych.

Otrzymaliśmy obietnicę od Pełnomocnika Rządu ds. Osób Niepełnosprawnych, że zwróci się do Ministra Finansów o dopłaty na te cele z rezerwy budżetowej. Uważamy, że takie dopłaty są niezbędne. Niestety do dnia, w którym musimy przedłożyć niniejszą opinię, nie udało mi się skontaktować z Panem Ministrem w tej sprawie i dowiedzieć czy dotrzymał obietnicy.

Decyzja Prezydium KK nr 177/07

ws. opinii o projekcie rozporządzenia MPiPS w sprawie warunków sposobu oraz trybu gromadzenia danych w Elektronicznym Krajowym Systemie Monitoringu Orzekania o Niepełnosprawności oraz usuwania tych danych z Systemu

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” nie wnosi uwag do projektu rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie warunków sposobu oraz trybu gromadzenia danych w Elektronicznym Krajowym Systemie Monitoringu Orzekania o Niepełnosprawności oraz usuwania tych danych z Systemu.

Decyzja Prezydium KK nr 178/07

ws. opinii o projekcie rozporządzenia MPiPS w sprawie określenia zadań samorządu województwa, które mogą być dofinansowane ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” nie wnosi uwag do projektu rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej zmieniającego rozporządzenie w sprawie określenia zadań samorządu województwa, które mogą być dofinansowane ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych.

Decyzja Prezydium KK nr 179/07

ws. opinii o projekcie rozporządzenia MPiPS w sprawie zwrotu wynagrodzenia oraz składek na ubezpieczenia społeczne pracodawcy zatrudniającego osoby niepełnosprawne

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” zgłasza następujące uwagi do projektu rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie zwrotu wynagrodzenia oraz składek na ubezpieczenia społeczne pracodawcy zatrudniającego osoby niepełnosprawne:

- § 4 ust. 6 – dodać punkt 5) w brzmieniu „stopień niepełnosprawności osoby niepełnosprawnej”.

Zaproponowany instrument prawny powinien wspierać w pierwszej kolejności zatrudnianie tych osób niepełnosprawnych, które ze względu na stopień niepełnosprawności mają najbardziej utrudniony dostęp do rynku pracy.

Decyzja Prezydium KK nr 180/07

ws. opinii o projekcie rozporządzenia MPiPS w sprawie środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych na podjęcie działalności gospodarczej, rolniczej albo na wniesienie wkładu do spółdzielni socjalnej

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” nie wnosi uwag do projektu rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych na podjęcie działalności gospodarczej, rolniczej albo na wniesienie wkładu do spółdzielni socjalnej.

Decyzja Prezydium KK nr 181/07

ws. opinii o projekcie rozporządzenia MPiPS w sprawie zwrotu kosztów wyposażenia stanowiska pracy osoby niepełnosprawnej

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” zgłasza następujące uwagi do projektu rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie zwrotu kosztów wyposażenia stanowiska pracy osoby niepełnosprawnej:

- § 4 ust. 6 – dopisać punkt 9) „ stopień niepełnosprawności osoby niepełnosprawnej, której dofinansowanie dotyczy”. Priorytetem powinien być zwrot kosztów wyposażenia stanowiska osób niepełnosprawnych, których stopień niepełnosprawności pociąga za sobą konieczność poniesienia przez pracodawcę chcącego zatrudnić wspomnianą osobę niepełnosprawną, znacznych dodatkowych kosztów wyposażenia stanowiska pracy, wynikających z niepełnosprawności, w stosunku do wyposażenia stanowisk pracy na równorzędnym stanowisku. Zastosowane priorytety oceny wniosków powinny łączyć jednocześnie funkcje zwrotu kosztów tworzenia z dostosowaniem stanowiska pracy osoby niepełnosprawnej.

Decyzja Prezydium KK nr 182/07

ws. zgody na użycie znaku graficznego NSZZ „Solidarność”

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” wyraża zgodę na użycie znaku graficznego Solidarność w podręczniku multimedialnym, do nauki historii klasy szóstej szkoły podstawowej „Był sobie człowiek” wydanej przez firmę Young Digital Planet S.A.

Decyzja Prezydium KK nr 183/07

ws. opinii o projekcie Dyrektywy Parlamentu Europejskiego dotyczącej warunków pracy pracowników tymczasowych

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” uważa, że przedstawiony projekt Dyrektywy zawiera unormowania, które budzą zastrzeżenia, ale także takie, które są w miarę korzystne dla pracowników tymczasowych. Do tych pierwszych trzeba zaliczyć brak ścisłego określenia słowa „informacje” zawartego w art. 8 projektu. Może to stwarzać wątpliwości interpretacyjne. Również pkt 4 w art. 5 budzi zastrzeżenia. Skrócenie poniżej 6 tygodni, w szczególnych przypadkach, zatrudnienia pracowników tymczasowych, może być formą dyskryminacji tej grupy w stosunku do pozostałych.

Wśród elementów pozytywnych, należy zwrócić uwagę na możliwość zatrudniania pracowników tymczasowych w agencjach zatrudnienia na czas nieokreślony, jak również możliwość szkoleń zawodowych, odbywanych między skierowaniami. Stworzenie takich możliwości daje szansę pracownikom tymczasowym na zorganizowanie się, tj. powstawanie organizacji związkowych i rad pracowników.

Generalnie projekt Dyrektywy można ocenić pozytywnie. Przedstawione propozycje mogą się przyczynić do zapewnienia większej stabilności w zatrudnieniu pracowników tymczasowych.

Decyzja Prezydium KK nr 184/07

ws. projektu informacyjno-promocyjnego Funduszy Europejskich pt. „Dotrzymać Kroku. Przestrzeń Społeczna w Funduszach Europejskich.”

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” postanawia, że Związek weźmie udział, jako partner w projekcie zatytułowanym „Dotrzymać Kroku. Przestrzeń Społeczna w Funduszach Europejskich”, którego wnioskodawcą jest Tysol Sp. z o.o.

Projekt jest skierowany do członków związku i ich rodzin, a jego celem poszerzenie wiedzy i świadomości w zakresie możliwości wykorzystania Funduszy Europejskich w Polsce, a także promowanie dobrych praktyk.

Z ramienia Prezydium KK odpowiedzialni za realizację ww. projektu edukacyjnego będą:

- Józef Mozolewski – Członek Prezydium KK, odpowiedzialny za Biuro Szkoleń i Programów Europejskich
- Stefan Kubowicz – Skarbnik KK.

Decyzja Prezydium KK nr 185/07

ws. projektu edukacyjnego „Trzeci europejski Letni Uniwersytet pracy Wrocław, Polska 2008”

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” postanawia, że Związek weźmie udział, jako partner w projekcie zatytułowanym „Trzeci europejski Letni Uniwersytet pracy Wrocław, Polska 2008”, którego wnioskodawcą jest Fundacja Inicjatyw Ekonomiczno-Społecznych (FISE).

Projekt jest skierowany do przedstawicieli z 25 krajów Unii Europejskiej a jego celem jest umożliwienie wymiany poglądów w zakresie szeroko rozumianego rynku pracy, a także stworzenie platformy służącej nawiązaniu kontaktów.

Prezydium KK deklaruje wpłatę w wysokości 5 000 (pięć tysięcy) zł.

Z ramienia Prezydium KK odpowiedzialni za realizację ww. projektu edukacyjnego będą:

- Józef Mozolewski – Członek Prezydium KK, odpowiedzialny za Biuro Szkoleń i Programów Europejskich
- Stefan Kubowicz – Skarbnik KK.

Decyzja Prezydium KK nr 186/07

ws. dotacji finansowych

(do użytku służbowego)

Decyzja Prezydium KK nr 187/07

ws. poparcia dla organizacji zakładowej NSZZ „Solidarność” w Hucie Aluminium Konin – Impexmetal S.A.

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” w pełni solidaryzuje się ze strajkującymi w obronie związkowców zwolnionych z pracy pracownikami Huty Aluminium Konin – Impexmetal S.A. w Koninie i postanawia zorganizować ogólnopolską akcję poparcia w formie pikiet w Koninie w dniu 24 sierpnia br.

Równocześnie Prezydium KK wnioskuje do Krajowego Funduszu Strajkowego o uruchomienie zgodnie z regulaminem środków na ten cel.

Prezydium KK wyznacza Jerzego Langerę – Zastępcę Przewodniczącego Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” do koordynowania akcji.

POSIEDZENIE Z DNIA 28.08.2007 R.

Decyzja Prezydium KK nr 188/07

ws. upoważnienia do podpisania protokołu dodatkowego do PUZP dla pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” upoważnia Mirosława Kamieńskiego - przewodniczącego Sekcji Krajowej NSZZ „Solidarność” Pracowników Cywilnych MON do podpisania w imieniu NSZZ „Solidarność” protokołu dodatkowego nr 19 do Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej z dnia 8 czerwca 1998 roku.

Decyzja Prezydium KK nr 189/07

ws. opinii o projekcie rozporządzenia RM w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2008 r.

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” pozytywnie opiniuje projekt rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2008 r., ustalający od dnia 1 stycznia 2008 roku minimalne wynagrodzenie za pracę w wysokości 1 126 (jeden tysięcy sto dwadzieścia sześć) zł.

Z OBRAD KOMISJI KRAJOWEJ

POSIEDZENIE 28 SIERPANIA 2007 R.

Uchwała KK nr 17/07

ws. ogłoszenia ogólnopolskiej akcji solidarnościowej w Koninie i Kielcach

Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” solidaryzuje się ze strajkującymi w obronie związkowców zwolnionych z pracy w Hucie Aluminium Konin – Impexmetal S.A. w Koninie oraz zagrożonych utratą miejsc pracy pracowników MPK w Kielcach

KK uznaje ogólnopolską akcję poparcia, która odbyła się w dniu 24 sierpnia 2007 r. w Koninie i postanawia zorganizować podobną akcję w formie demonstracji w Kielcach w dniu 3 września 2007 roku.

Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” zobowiązuje Prezydium KK do jej zorganizowania i w oparciu o § 8 pkt 2e regulaminu funduszu strajkowego upoważnia Prezydium KK wraz z Zarządem Regionu Świętokrzyskiego do wystąpienia z wnioskiem do Rady Krajowego Funduszu Strajkowego o refundację kosztów poniesionych na te akcje.

PROTEST SOLIDARNOŚCI

Krajowy Sztab Protestacyjny upoważnił przewodniczącego Janusza Śniadka do podpisania z rządem porozumienia, które będzie realizacją postulatów Związku. 21 sierpnia 2007 r. w Warszawie odbyło się spotkanie Krajowego Sztabu Protestacyjnego NSZZ "Solidarność".

Przedstawiciele "S" omówili zakończone z rządem negocjacje dotyczące postulatów Związku. Jednym z uzgodnień jest podwyżka płacy minimalnej od stycznia 2008 r. do wysokości 1126 zł brutto, co stanowi 40 proc. prognozowanego wynagrodzenia przeciętnego w 2008 r. z możliwością dalszego jej podwyższania. "Solidarność" otrzymała już projekt rozporządzenia dotyczącego wzrostu minimalnego wynagrodzenia.

W czerwcu "S" zażądała od rządu realizacji następujących postulatów:

- uwzględnienia realnego wzrostu płacy minimalnej co najmniej do 42 proc. płacy przeciętnej w roku 2008 z jednoczesnym określeniem "ścieżki" wzrostu

płacy minimalnej do 60 proc. płacy przeciętnej;

- ustalenia przyszłorocznych wskaźników wzrostu płac w sferze budżetowej na poziomie co najmniej 10 proc.;
- uchylecia ustawy o negocjacyjnym wskaźniku wzrostu wynagrodzeń w sferze przedsiębiorstw uniemożliwiającym wzrost płac w wielu zakładach pracy;
- przyjęcia kryteriów medycznych w rozwiązaniach ustawowych dotyczących emerytur dla pracowników pracujących w warunkach szczególnych bądź o szczególnym charakterze;
- porozumień zawartych z NSZZ "Solidarność" w ostatnich miesiącach.

Podwyżka płacy minimalnej, wzrost wynagrodzeń w sferze budżetowej oraz wydłużenie o rok obowiązujących zasad przechodzenia na wcześniejsze emerytury to główne ustalenia porozumienia podpisanego dzisiaj między NSZZ "Solidarność" i rządem.

POROZUMIENIE Z RZĄDEM

27 sierpnia 2007 r. przewodniczący Janusz Śniadek i premier Jarosław Kaczyński podpisali porozumienie dotyczące realizacji postulatów "Solidarności".

Najważniejsze ustalenia to:

- podniesienie płacy minimalnej od stycznia 2008 r. do wysokości 1126 zł brutto, co stanowi 40 proc. prognozowanego wynagrodzenia przeciętnego w 2008 r. z możliwością dalszego jej podwyższania
- wzrost wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej w przyszłym roku w stosunku do roku bieżącego - 9,3 proc. przy uwzględnieniu wskaźnika wzrostu płac w sferze budżetowej i wzrostu płac wynikającego z redukcji składki rentowej od lipca 2007 i stycznia 2008.
- rząd wystąpi z inicjatywą ustawodawczą mającą na celu uchylenie ustawy o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców. Strona rządowa zadeklarowała podniesienie tego wskaźnika w 2008 r.
- uwzględniając argumenty "S" rząd przedłoży projekt ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dotyczących wcześniejszych emerytur do dnia 31 grudnia 2008 r. Rząd uznał także konieczność prowadzenia dalszych konsultacji społecznych nad projektem ustawy dotyczącej emerytur dla osób zatrudnionych w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze oraz wykorzystania w trakcie dalszych prac doświadczeń innych państw Unii Europejskiej, a także dorobku rządowo-społecznych zespołów eksperckich, w tym uwzględnienia kryteriów medycznych
- strona rządowa zobowiązała się do realizacji porozumienia podpisanego z "S" na temat reformy ochrony zdrowia, w tym szczególnie pilnego wprowadze-

nia ustawy gwarantującej wzrost płac dla wszystkich grup zawodowych w ochronie zdrowia

- uzgodnienia wymagające rozwiązań ustawowych zostaną wprowadzone do parlamentu w trybie pilnym

- Te rozwiązania Sztab Protestacyjny uznał za satysfakcjonujące. Dla pracowników ważna jest decyzja o podniesieniu płacy minimalnej do poziomu 40 proc. przeciętnego wynagrodzenia. Niezwykle istotne dla "Solidarności" jest uzyskanie rocznej prolongaty na obowiązywanie przepisów dotyczących emerytur pomostowych. Daje to potrzebny czas na zapoznanie zainteresowanych pracowników z rozwiązaniami, zajęcie przez Związek stanowiska i wynegocjowanie w ramach instytucji dialogu społecznego nowych rozwiązań. Bardzo ważną kwestią jest także skierowanie ustawy dotyczącej wynagrodzeń w służbie zdrowia na szybką ścieżkę legislacyjną tak, by sprawą zajął się jeszcze ten parlament. Jeżeli chodzi o planowany wskaźnik wzrostu wynagrodzeń to mam świadomość, że zawsze pozostanie uczucie niedosytu - uważa Janusz Śniadek, przewodniczący NSZZ "Solidarność".

- Dzisiaj wyzwaniem dla Związku jest dorównanie do standardów socjalnych w jakich żyją pracownicy w bogatszych krajach Unii Europejskiej. Pracownicy chcą partycypować we wzroście gospodarczym, z którego tak się wszyscy cieszymy.

W czerwcu br. Komisja Krajowa NSZZ "Solidarność" powołała Krajowy Sztab Protestacyjny i zażądała m.in. podwyżki płacy minimalnej, wzrostu płac w sferze budżetowej, uznania kryteriów medycznych w sprawie obniżonego wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze. W ubiegłym tygodniu Krajowy Sztab Protestacyjny upoważnił przewodniczącego Janusza Śniadka do podpisania porozumienia.

Komunikat wspólny Rządu RP i NSZZ „Solidarność”

z wyników prowadzonych rozmów na temat postulatów Związku
zawartych w uchwale Komisji Krajowej nr 12/07 (z 20 czerwca 2007 r.)

Rząd RP i NSZZ „Solidarność” uznając, że polityka państwa powinna opierać się na dalszej skutecznej realizacji Programu Solidarne Państwo oraz odpowiadając na postulaty zawarte w uchwale Komisji Krajowej nr 12/07, postanawiają:

1. Rada Ministrów przyjmie rozporządzenie w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2008 r., na podstawie którego od 1 stycznia 2008 r. płaca minimalna będzie wynosić 1.126 zł, co stanowi 40% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w 2008 r. Jednocześnie w drodze dialogu z partnerami społecznymi Rząd RP deklaruje wolę systematycznego podnoszenia płacy minimalnej tak, aby w 2010 r. mogła ona stanowić 50% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej, przy jednoczesnym ograniczeniu kosztów pochodnych wynikających z wysokości płacy minimalnej.
2. Wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej wzrosną w 2008 r. w stosunku do roku bieżącego o 9,3%. Wzrost ten łącznie uwzględni wskaźnik wzrostu płac w sferze budżetowej i wzrost płac wynikający z redukcji składki rentowej od lipca 2007 r. i stycznia 2008 r.
3. Rząd RP wystąpi z inicjatywą ustawodawczą mającą na celu uchylenie z dniem 1 stycznia 2009 r. ustawy z dnia 16 grudnia 1994r. o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców. Jednocześnie w 2008 r. Rząd RP deklaruje podniesienie wysokości wskaźnika kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców.
4. Rząd RP uwzględniając argumenty NSZZ „Solidarność” uznaje konieczność prowadzenia dalszych szerokich konsultacji społecznych nad projektem ustawy dotyczącej emerytur dla osób zatrudnionych w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze oraz wykorzystania w trakcie dalszych prac doświadczeń innych państw Unii Europejskiej, a także dorobku rządowo-społecznych zespołów eksperckich, w tym uwzględnienia kryteriów medycznych. Rząd RP przedłoży projekt ustawy przedłużający obowiązywanie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dotyczących wcześniejszych emerytur do dnia 31.12.2008 r.
5. Rząd RP zrealizuje porozumienie podpisane z NSZZ „Solidarność” w lutym 2007 r. dotyczące reformy ochrony zdrowia, w szczególności wystąpi w trybie pilnym z inicjatywą ustawodawczą gwarantującą wzrost płac w najbliższych latach dla wszystkich grup zawodowych w ochronie zdrowia w kształcie wynegocjowanym z Sekretariatem Ochrony Zdrowia NSZZ „Solidarność”.
6. Strony postanawiają, że uzgodnienia wymagające rozwiązań ustawowych zostaną skierowane do Sejmu w trybie pilnym.
7. Rząd i NSZZ „Solidarność” podkreślają, że realizacja ww uzgodnień wpisuje się w budowę państwa solidarnego.
 - *Prezes Rady Ministrów*
- *Jarosław Kaczyński*
 - *Przewodniczący NSZZ „Solidarność”*
- *Janusz Śniadek*

ZAKOŃCZONE PROTESTY W KIELCACH I KONINIE

27 sierpnia 2007 r. NSZZ „Solidarność” podpisał z rządem porozumienie. W kraju trwały jeszcze protesty w niektórych zakładach pracy.

W Legnicy, Krajowy Zjazd Delegatów przyjął stanowisko, w którym delegaci potępił brutalną akcję pacyfikacji pracowników MPK w Kielcach.

Pracownicy Huty Aluminium w Koninie rozpoczęli bezterminowy strajk przeciwko zwalnianiu z pracy przedstawicieli związków zawodowych uczestniczących w negocjacjach płacowych.

Związkowcy ze Stoczni Gdańskiej pojechali do Brukseli, aby zaprotestować przed siedzibą Komisji Europejskiej przeciw planom ograniczenia produkcji w swoim zakładzie.

Chcemy zatem Państwu przybliżyć niektóre podejmowane przez związkowców działania w obronie swoich praw i miejsc pracy.

Zakończył się protest w Miejskim Przedsiębiorstwie Komunikacji w Kielcach. Firma wznowi od 1 września lokalne przewozy pasażerskie i będzie jedynym przewoźnikiem w mieście.

Prezydent Kielc niezwłocznie wycofa wniosek o likwidację tej firmy, a jej załoga przejmie ją jako spółkę pracowniczą, która uzyska bezwzględną większość udziałów - takie są główne treści porozumienia zawartego dzięki mediacji biskupów kieleckich.

Wspólny dokument podpisali w czwartek przed bramą strajkującego od 14 sierpnia MPK wojewoda świętokrzyski Grzegorz Banaś, prezydent Kielc Wojciech

Lubawski, przewodniczący zarządu regionu świętokrzyskiego NSZZ "Solidarność" Waldemar Bartosz i lider "S" w MPK Bogdan Latosiński.

Krajowy Zjazd Delegatów w Legnicy przyjął stanowisko, w którym delegaci potępił brutalną akcję pacyfikacji protestu. W związku z podpisanym porozumieniem zapowiedziany na 3 września ogólnopolski protest został odwołany.

Zakończył się również protest w Aluminium Konin - Impexmetal SA. Późnym wieczorem, we wtorek 28 sierpnia br., po 9 dniach strajku zostały podpisane porozumienia, strajk został zakończony, a w hucie od północy ruszyła pełna produkcja.

Pracownicy Huty Aluminium w Koninie rozpoczęli bezterminowy strajk przeciwko zwalnianiu z pracy przedstawicieli związków zawodowych uczestniczących w negocjacjach płacowych.

Związkowcy otrzymali wypowiedzenia z pracy z art. 52. Zdaniem przedstawicieli pracowników, którzy uczestniczyli w negocjacjach, zarząd odrzucał wszystkie ich propozycje i dążył do konfrontacji. Kierownictwo Aluminium Konin, którego właścicielem jest Roman Karkosik utrzymuje, że związkowcy prowadzili spór zbiorowy niezgodnie z obowiązującym prawem.

Wszystkie działania, łącznie ze strajkiem ostrzegawczym były przeprowadzone zgodnie z prawem. Potwierdziły to renomowane kancelarie prawnicze wskazane przez Komisję Krajową NSZZ "S" - zapewnił Zdzisław Nowakowski, przewodniczący Zarządu Regionu w Koninie, który znalazł się także w grupie zwolnionych pracowników.

STOCZNIOWCY W BRUKSELI

Unia tak, restrykcje nie

31 sierpnia minęła 27 rocznica podpisania Porozumień Gdańskich. Otworzyły one drogę do zmian, które przyniosły Polakom i innym narodom wolność. Ten dzień wybrali też związkowcy z „Solidarności” w Stoczni Gdańsk, aby zaprotestować przed siedzibą Komisji Europejskiej przeciw planom ograniczenia produkcji w swoim zakładzie.

- Wyjeżdżając do Brukseli liczyliśmy na to, że jest ważne to, co zrobiła Stocznia Gdańska dla demokracji w Polsce i w Europie – mówi Karol Guzikiewicz, wiceprzewodniczący stoczniowej „Solidarności”. – Po spotkaniu z komisarzami UE nasza wizyta tam, oprócz charakteru historycznego, nabrała również wymiaru politycznego i ekonomicznego.

„S” zwycięży znów

W podróż do stolicy Unii Europejskiej wybrało się 29 sierpnia stu stoczniovców z zakładowej „Solidarności”. Wcześniej złożyli kwiaty pod pomnikiem Poległych Stoczniovców. Zanim wsiedli do autokarów, Karol Guzikiewicz przypomniał im, dlaczego jadą do Brukseli.

– Stoczniovcy po raz kolejny muszą walczyć o swój zakład – mówi wiceprzewodniczący „Solidarności” w Stoczni Gdańsk. – Domagamy się od Unii, aby pozwołała pozostawić w stoczni do 2012 roku dwie pochylnie. W tym czasie przyszedł inwestor zdoła wybudować nowe urządzenie do wodowania i zakład będzie mógł zlikwidować drugą pochylnię. Obecnie stocznia z jedną pochylnią nie ma szans na przetrwanie.

Związkowcy zabrali ze sobą transparenty, niebieskie koszulki z logo stoczni i białe z napisem „Solidarność”.

– Postanowiliśmy, że pojedą przede wszystkim mężczyźni – mówi Karol Guzikiewicz. – To ze względu na bezpieczeństwo. Nie jechaliśmy rozrabiać na ulicach Brukseli, ale organizowaliśmy wiele manifestacji i wiemy, że różnie na nich bywało.

Podróż trwała prawie 20 godzin. Do Brukseli związkowcy przyjechali 30 sierpnia po południu. Postanowili nie odpoczywać, tylko przygotować grunt pod manifestację. Ruszyli główną aleją handlową Passage de Nord i zaczęli rozdawać ulotki. Mieli ich 20 tysięcy, były napisane w języku polskim i angielskim. Mieszkańcy miasta traktowali ich życzliwie, witali ich także Polacy tam pracujący, ale również wielu zagranicznych turystów. Grupa trzydziestu osób, z Karolem Guzikiewiczem i Fryderykiem Radziuszem na czele, wiceprzewodniczącymi stoczniowej „Solidarności”, postanowiła rozpoznać teren przed manifestacją.

Potem padło hasło, by wejść do budynku Komisji Europejskiej. Była to godzina, kiedy unijni urzędnicy wychodzili z pracy. Wykorzystali to stoczniovcy i im również zaczęli rozdawać ulotki. Wtedy pojawiła się policja, która chciała wyprosić ich z budynku. Tłumaczono im, że chyba pomylili datę, bo manifestacja ma się rozpocząć dopiero jutro. Polacy udawali, że nie rozumieją, co się do nich mówi. Wiedzieli, że język polski jest językiem urzędowym UE i policja musi mieć tłumacza. Znalaziono go dopiero po dwóch godzinach. W tym czasie związkowcy cały czas rozdawali ulotki.

Mała pomoc, duże restrykcje

W rocznicowy dzień, 31 sierpnia, pod siedzibą KE przy Rue de la Loi o godz. 11 gdańscy stoczniovcy rozpoczęli swój jeden z najważniejszych protestów. Uzbrowieni w ulotki, transparenty i megafony wzbudzali gwar, by wyrazić swoje obawy o przyszłą decyzję KE.

– Demonstracja była legalna, wcześniej uzgodniona – tłumaczy Karol Guzikiewicz. – Zaczęliśmy rozkładać transparenty i flagi.

Stoczniovcy śpiewali hymn „Solidarności” i piosenkę Jana Pietrzaka „Żeby Polska była Polską”. Na transparentach namalowane były hasła: „Unia tak, korupcja nie”, „Mała pomoc, duże restrykcje”, „To co Moskwa nie zdążyła... Bruksela dokończy?”.

Policjanci byli przygotowani. Mieli tarcze i armatki wodne. Najbardziej flamandzkich funkcjonariuszy niepokoiły niebieskie kaski na głowach stoczniowców. Okazało się, że paradowanie w nich po ulicach Brukseli jest zakazane. Demonstracja miała charakter pokojowy. Wydarzenie było na żywo relacjonowane przez wiele ekip telewizyjnych z różnych krajów. Dzięki temu sprawa Stoczni Gdańsk stała się znana niemal w całej Europie. Cel wyprawy zaczął być stopniowo osiągnięty.

Najważniejszym punktem dnia miało być jednak spotkanie z Neelie Kroes, unijnym komisarzem ds. konkurencji. Od jej decyzji bowiem zależy, jakie postanowienie podejmie KE. Jeżeli każe zamknąć dwie pochylnie i stocznia tego nie uczyni, to będzie musiała zwrócić pomoc publiczną w wysokości nawet do 200 mln zł.

Gesty i symbole

– Do ostatniej chwili były uzgadniane spotkania z unijnymi komisarzami: Neelie Kroes i Vladimirem Spidlą. Wszyscy eurodeputowani starali się nam pomóc. Jesteśmy bardzo wdzięczni Jerzemu Buzkowi. Był chory i nie mógł się z nami spotkać, ale to on zorganizował spotkanie z komisarzem Spidlą.

Jak wspominają stoczniowcy, wbrew konfliktom, które mają miejsce w kraju, w Brukseli politycy działali ponad podziałami partyjnymi.

Zanim trzyosobowa delegacja udała się do pani komisarz Kroes, stoczniowcy musieli przekonać ochronę, by wpuściła ich do budynku. Nie chciano im uwierzyć, że komisarz chce się z nimi spotkać.

– Po oficjalnej części, kiedy zostaliśmy bez dziennikarzy, chciałem wręczyć pani Neelie Kroes petycję, ale kazano mi zawrócić na miejsce – opowiada Guzikiewicz. – Wtedy pani komisarz wstała, podszła do mnie i sama odebrała petycję. Wszyscy byli tym gestem mile zdziwieni. Tym gestem pani komisarz pokazała, że to urzędnik jest dla obywatela.

Rozmowa z Neelie Kroes odbywała się w ciepłej atmosferze, ale padały również ostre słowa. – Tłumaczyliśmy, co wydarzyło się ze stocznia od 1997 roku – mówi Radziusz. – O wyprowadzaniu z za-

kładu pieniędzy oraz o tym, że do stoczni faktycznie nie wpływała gotówka. Jedyną pomoc, jaką otrzymaliśmy, to były gwarancje i poręczenia. To były często wirtualne pieniądze.

Stoczniowcy wyjaśniali, że wielu polityków chciało coś politycznie „ugrać” na związkach z historycznym przedsiębiorstwem. Wyjawili również osoby i podmioty, które mogły lobbować na niekorzyść Stoczni Gdańsk.

Związkowcy nie liczyli, że pani komisarz podejmie podczas spotkania decyzję. Byli jednak zadowoleni, bo obiecała, że dokładnie sprawdzi i przeanalizuje to, co usłyszała w trakcie spotkania.

Na zakończenie pani komisarz poprosiła o kask stoczniowy. Do wspólnego zdjęcia pozowała z błękitnym kaskiem na głowie i z wpiętym znaczkiem „Solidarności”.

Jak Polak z Czechem

Potem związkowcy spotkali się z Vladimirem Spidlem, komisarzem UE ds. społecznych.

– To była bardzo przyjacielska i serdeczna rozmowa – opowiada Guzikiewicz. – Pan komisarz wszystko doskonale rozumiał. Jerzy Buzek przyjaźnił się z nim i zapewne wiele spraw mu wyjaśnił. Jesteśmy mu za to bardzo wdzięczni.

Vladimir Spidla obiecał stoczniowcom, że dopóki nie otrzyma wszystkich i jasnych informacji, będzie blokował podjęcie negatywnej decyzji przez KE.

– Jesteśmy bardzo zadowoleni z naszej wizyty – mówi Radziusz. – Szkoda, że nie możemy podziękować pani Danucie Huebner, naszej polskiej komisarz, której nie mieliśmy szansy spotkać w Brukseli.

Stoczniowcy powrócili do Gdańska z nowymi nadziejami. Cztery dni później odbyła się w Parlamencie Europejskim debata na temat Stoczni Gdańsk.

Duży krok ku prywatyzacji

Tego samego dnia nadeszła pierwsza dobra wiadomość dla stoczni. ISD Polska, firma należąca do ukraińskiego Donbasu, złożyła wiążącą ofertę na objęcie całej emisji akcji zakładu. Oznacza to, że

gotowa jest wyłożyć 400 mln zł, stając się tym samym właścicielem pakietu większościowego. Ta oferta oznacza, że nawet jeśli nie znajdzie się inny inwestor, dojdzie do prywatyzacji stoczni. Według prezesa ISD Polska, Konstantego Litwinowa, firma liczy się nawet ze zwrotem części pomocy publicznej. Wszystko zależy od tego, jaką kwotę ustali Komisja Europejska.

Potencjalny inwestor ma już plany dotyczące rozwoju stoczni. W przyszłości zakład miałby nadal budować statki, ale

również zająć się produkcją konstrukcji stalowych, na przykład mostów.

Według Konstantego Litwinowa, ISD Polska liczy się z tym, że 400 mln zł może nie wystarczyć na realizację tych planów. Firma gotowa jest zainwestować w przyszłości wyższą kwotę.

Decyzja KE w sprawie pochylni ma zapaść w połowie października.

• *Olga Zielińska, Magazyn*

DZIAŁ POLITYKI SPOŁECZNEJ

WSKAŹNIKI GUS

Wskaźniki cen towarów i usług konsumpcyjnych w lipcu 2007 r.

Wyszczególnienie	VII 2007			I-VII 2007
	XII 2006= =100	VII 2006= =100	VI 2007= =100	I-VII 2006= =100
O G Ó Ł E M	101,9	102,3	99,7	102,2
Żywność, napoje bezalkoholowe i alkoholowe oraz wyroby tytoniowe	102,4	104,3	98,9	103,7
Żywność i napoje bezalkoholowe	102,3	104,4	98,4	104,0
Napoje alkoholowe i wyroby tytoniowe	102,8	103,6	101,4	102,1
Odzież i obuwie	93,9	92,2	98,8	92,5
Mieszkanie	102,3	103,6	100,2	103,4
Użytkowanie mieszkania i nośniki energii	102,6	104,1	100,2	104,0
w tym nośniki energii	101,3	103,2	100,1	104,0
Wyposażenie mieszkania i prowadzenie gospodarstwa domowego	101,1	101,3	100,2	100,7
Zdrowie	101,9	102,4	100,2	101,8
Transport	107,4	101,4	100,3	100,7
w tym paliwa do prywatnych środków transportu	115,5	102,7	100,7	101,3
Łączność	99,9	99,6	100,0	101,7
Rekreacja i kultura	100,8	99,6	100,5	102,0
Edukacja	100,7	101,4	100,3	101,1
Restauracje i hotele	102,2	103,6	100,4	103,0
Inne towary i usługi	100,6	100,9	100,1	100,9

Mieszkania oddane do użytkowania^a w okresie I-VII 2007 r.

Formy budownictwa	2007				
	VII			I-VII	
	liczba mieszkań	VII 2006=100	VI 2007 = 100	liczba mieszkań	I-VII 2006=100
Ogółem	10029	105,1	109,9	62738	104,7
Spółdzielcze	290	38,4	44,6	3803	81,4
Indywidualne	5661	122,6	114,0	35926	116,8
Przeznaczone na sprzedaż lub wynajem	3476	110,8	142,7	19258	100,9
Pozostałe b)	602	58,1	55,9	3751	69,6

^{a)} Dane meldunkowe - mogą ulec zmianie po opracowaniu sprawozdań kwartalnych.

^{b)} Zakładowe, komunalne, społeczne czynszowe.

Przeciętne zatrudnienie i wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw¹ w lipcu 2007 r

Wyszczególnienie	VII 2007			I-VII 2007
	w liczbach bezwzględnych	VI 2007 = 100	VII 2006 = 100	I-VII 2006=100
Sektor przedsiębiorstw				
Zatrudnienie w tys.	5160,0	100,3	104,7	104,5
Przeciętne wynagrodzenie ogółem (brutto) w zł	2893,71	100,8	109,3	108,5
w tym bez wypłat z zysku	2863,36	100,7	109,4	108,4

• Źródło: GUS

DZIAŁ DS. WALKI Z BEZROBOCIEM

Ministerstwo
Pracy i Polityki Społecznej
Kazimierz Kuberski
Podsekretarz Stanu

DMI-III-76-2-3-MJS/07

Pan Jacek Rybicki
Sekretarz KK NSZZ „Solidarność”

Szanowny Panie Sekretarzu

W związku z przekazaniem do MPIP na posiedzeniu Naczelnej Rady ds. Zatrudnienia w dniu 28 czerwca br. Stanowiskiem KK nr 9/07 ws. braku strategii państwa przeciwdziałania emigracji i imigracji pracowników uprzejmie informuję, że główne tezy przedmiotowego stanowiska, takie jak:

- potrzeba stworzenia w Polsce całościowej i aktywnej polityki migracyjnej,

- jej uzupełniający charakter w stosunku do priorytetowego zadania, jakim jest dążenie do poprawy sytuacji na rynku pracy i rozwój zasobów ludzkich,
- walka z patologiami w zatrudnieniu cudzoziemców w Polsce, jak zatrudnienie nielegalne lub praca poniżej obowiązujących standardów,

są spójne z polityką Rządu RP. Celem długookresowym Rządu RP jest doprowadzenie do stanu równowagi migracyjnej między Polską a państwami członkowskimi UE i EFTA poprzez poprawę sytuacji na rynku pracy. Wypracowaniem założeń aktywnej polityki migracyjnej zajmuje się Zespół ds. Migracji, o którym mówiłem podczas posiedzenia Naczelnej Rady Zatrudnienia. Jednym z elementów odpowiedzi na problem intensywnych wyjazdów zarobkowych Po-

laków są wprowadzane już rozwiązania prawne ułatwiające zatrudnianie cudzoziemców w Polsce. Nie są jednak one postrzegane jako rozwiązanie problemu emigracji, lecz jako działania o charakterze uzupełniającym bieżące braki na rynku pracy. Zasadniczym celem jest aktywizacja zawodowa osób pozostających bez pracy poprzez stworzenie warunków umożliwiających dopasowanie ich kwalifikacji zawodowych do potrzeb pracodawców.

Bardziej szczegółowe postulaty i propozycje rozwiązań przedstawione w przedmiotowym Stanowisku będą dyskutowane w ramach właściwych grup roboczych Zespołu ds. Migracji i wykorzystane w ich pracach.

Jednocześnie odnosząc się do postulatu włączenia przedstawicieli partnerów społecznych w prace Zespołu informuję, że możliwość udziału w nich osób innych niż członkowie przewiduje art. 5 pkt. 4. Zarządzenia Nr 12 Prezesa Rady Ministrów z dnia 14 lutego 2007 r. ws. utworzenia Zespołu do Spraw Migracji (udział w posiedzeniach Zespołu) oraz pkt. 6 ust. 3 Regulaminu prac Zespołu do Spraw Migracji (udział w pracach grup roboczych). Mając na uwadze stanowisko KK NSZZ „Solidarność”, zwróciłem się do Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, który przewodniczy pracom Zespołu ds. Migracji, z prośbą o uwzględnienie udziału w nich przedstawicieli partnerów społecznych.

• *Z poważaniem - Podsekretarz Stanu,
Kazimierz Kuberski*

SZKOLENIA ZWIĄZKOWE

ROZWÓJ ZWIĄZKU

Seminaria w kolejnych Zarządach Regionów

Od stycznia do lipca tego roku członkowie dwunastu Zarządów Regionów uczestniczyli w seminariach poświęconych problematyce rozwoju związku. Są one efektem podjętych przez ZR decyzji określających cele na nową kadencję 2006-2010, wśród których za najpilniejsze wskazano wzmocnienie działań rozwojowych.

Seminaria te odbyły się w następujących Zarządach Regionów: Środkowowschodni, Warmińsko-Mazurski, Chełmski, Ziemia Sandomierska, Podkarpacie, Zielonogórski, Ziemia Przemyska, Toruńsko-Włocławski, Śląsko-Dąbrowski, Ziemia Łódzka, Małopolska, Wielkopolska. W ich trakcie przedyskutowano przyczyny spadku pozycji Związku oraz powody, dla których pracownicy nie organizują się w związki zawodowe – a także starano się znaleźć odpowiedzi na pytania: od czego zależy

siła związku zawodowego i jakie elementy determinują skuteczne jego działanie.

Członkowie ww. Zarządów Regionów zdecydowali opracować strategię rozwoju swoich regionów, na podstawie których powołane w tym celu zespoły przygotowywać będą szczegółowe plany uwzględniające rozwój istniejących już organizacji związkowych oraz pomoc w organizowaniu się pracownikom w zakładach, gdzie nie ma związku zawodowego. Uczestnicy seminariów podkreślili, iż tylko świadome bycie aktywnym członkiem silnego, a więc licznego związku, jest szansą na zmianę na lepsze. To jedyna droga do realizacji wyznaczonych na obecną kadencję celów.

• *Elżbieta Wielg*

KADRA

O komunikacji pod Gdańskiem

W dniach 22-24 sierpnia br., w strażyńskim ośrodku „Cztery Pory Roku”, odbyły się – zorganizowane przez krajowy dział szkoleń, a zamówione przez czynnie działających trenerów i metodyków związkowych – warsztaty z zakresu komunikacji.

Zajęcia prowadziły Maria Kościńska i Agnieszka Kuraś-Steczyńska; uczestniczyło ponad dwadzieścia osób z różnych regionów.

Tematyka zobowiązuje, więc prowadzące nie ograniczyły się do suchego wykładu i plansz multimedialnych, ale urozmaiciły zajęcia licznymi testami i ćwiczeniami oraz pracą z kamerą.

Ponieważ niektóre aspekty tego obszernego zagadnienia zostały zaledwie zasygnalizowane – niewykluczone są kolejne, pogrupowane tematycznie, edycje warsztatów nt. komunikacji.

- AKS

UE

Europejski Fundusz Społeczny

Pragnąc przygotować się do zadań i roli związku zawodowego w projektach, które będą powstawały w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego – Dział Szkoleń Komisji Krajowej zorganizował szkolenie dla osób, które były zainteresowane zagadnieniami z zakresu EFS. Szkolenie odbyło się podczas dwóch zjazdów.

Pierwszy, pt. „Program Operacyjny Kapitał Ludzki na lata 2007-2013 – Szansą dla Pracowników, wyzwaniem dla NSZZ Solidarność”, odbył się w Sulęczynie k. Gdańska w dniach 30 lipca - 2 sierpnia 2007 r. i obejmował m.in. wiedzę z zakresu: europejskiej strategii zatrudnienia, nowej polityki spójności na lata 2007-2013 w UE oraz Polsce, Program Operacyjny 2007-2013.

Drugi, pt. „Zarządzanie Cyklem Projektu na Etapie Planowania, Identyfikacji i Opracowania”, odbył się w Gdańsku-Sobieszewie w dniach 27-29 sierpnia 2007 r.; te zajęcia obejmowały tematykę z zakresu: specyfiki i elementów składowych projektu oraz etapów tworzenia projektu.

W szkoleniu wzięło udział osiemnaście osób.

Oba spotkania prowadziła Krystyna Lukaszuk (Akredytowany Trener RO EFS).

Ze względu na spore zainteresowanie tą tematyką – planowane jest kolejne szkolenie z zakresu funduszy EFS.

- AKS

INFORMACJE RÓŻNE

EUROPEJSKIE CENTRUM SOLIDARNOŚCI

Dominikanin o. Maciej Zięba zostanie dyrektorem Europejskiego Centrum Solidarności, które ma stanąć na terenach po stoczniowych.

- Hasło "Solidarność" potrafi jednoczyć, dlatego wierzę, że jest to wielkie, wspólne przedsięwzięcie i coś dobrego dla kraju zbudujemy - mówi o. Zięba.

Na spotkaniu w siedzibie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego zaprezentowano główne założenia powstającego w Gdańsku Europejskiego Centrum Solidarności. Europejskie Centrum Solidarności (ECS) ma być ośrodkiem badawczym i naukowym, centrum edukacyjnym oraz kulturalnym. Instytucję powołują: Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Miasto Gdańsk, Urząd Marszałkowski Województwa Pomorskiego, Fundacja Centrum Solidarności oraz NSZZ "Solidarność". Celem działania ECS jest m.in. upamiętnienie i przekazanie przesłania i dziedzictwa "Solidarności", jego aspektu kulturowego, narodowego i uniwersalnego, zwłaszcza wobec młodych pokoleń Polaków; inspirowanie nowych inicjatyw o charakterze obywatelskim i kulturalnym w wymiarze lokalnym i krajowym, budowanie na fundamencie wartości "Solidarności" tożsamości europejskiej i nowego porządku międzynarodowego.

Podstawą działalności Centrum będzie stała ekspozycja "Solidarności" o charakterze muzealnym, centralne archiwum "Solidarności" i biblioteka multimedialna, sale kinowo-teatralne, ośrodek naukowo-badawczy zajmujący się historią "Solidarności" oraz rozwojem jej dziedzictwa, a także centrum edukacyjne i szkoleniowe skierowane zwłaszcza do młodzieży, działaczy społecznych i związkowych. W grud-

niu br., rozstrzygnięty zostanie wielki międzynarodowy konkurs architektoniczny na siedzibę ECS. Budynek ma stanąć w roku 2010. Projekt Europejskiego Centrum Solidarności został wpisany ostatnio na listę projektów kluczowych, które otrzymają wsparcie z funduszy unijnych. Projekt otrzyma wsparcie w wysokości 51mln euro.

O. Maciej Zięba związany od 1973 r. z kręgami opozycji demokratycznej, był członkiem zarządu, a od 1978 r. wiceprezesem wrocławskiego KIK. W sierpniu 1980 r., został ekspertem regionu Dolny Śląsk NSZZ "Solidarność". Był przewodniczącym KZ NSSZ "Solidarność w IMGW we Wrocławiu. Założyciel i pierwszy redaktor naczelny "Solidarności Dolnośląskiej", potem dziennikarz działu związkowego "Tygodnika Solidarność" w Warszawie.

W sierpniu 1981 r., wstąpił do Zakonu Dominikanów. Święcenia kapłańskie przyjął 9 maja 1987 r. W latach 1981- 88 współpracował z podziemną "Solidarnością". W latach 1990 - 1995 - dyrektor Wydawnictwa "W drodze". W latach 1998-2006 - prowincjał Polskiej Prowincji Dominikanów (2 kadencje). W 1999 r. z nominacji Jana Pawła II był członkiem Synodu Biskupów Europy. W 2001 r. został członkiem Rady Społecznej Episkopatu Polski. W 2003 r., mianowany przez Jana Pawła II konsultorem Papieskiej Rady Iustitia et Pax. Jest członkiem rady programowej Studium Generale Europa przy Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie oraz kwartalnika myśli politycznej Civitas. Współzałożyciel w 1992 r i członek zarządu Ośrodka Myśli Politycznej w Krakowie. Założyciel i prezes Fundacji "Instytut Tertio Millennio" w Krakowie.

• *Dział Informacji KK*

SEMINARIUM „SOLIDARNOŚĆ Z PACJENTEM”

31 sierpnia 2007 r. odbyło się seminarium „Solidarność z pacjentem. Utopia czy iluzja”? Seminarium zorganizowano dla uczczenia 5. rocznicy śmierci Aliny Pieńkowskiej, działaczki „Solidarności” z Gdańska, związanej ze służbą zdrowia.

Seminarium otworzył Bogdan Borusewicz, marszałek Senatu, a prywatnie mąż Aliny Pieńkowskiej. Obecni też byli Anna Gręziak, podsekretarz stanu w Ministerstwie Zdrowia, Piotr Karczewski, wojewoda pomorski, oraz Ewa Łowkiel, wiceprezydent Gdyni. Najliczniej reprezentowani byli przedstawiciele służby zdrowia z regionu. Dyskusja toczyła się wokół problemów pacjentów, moralności i wartości, którym wierni powinni być pracownicy służby zdrowia. Zastanawiano się nad widzeniem pacjenta w obecnym systemie służby zdrowia.

Andrzej Steczyński, dyrektor Szpitala Specjalistycznego w Kościerzynie, powiedział, że system jest ciągle reformowany i pacjentowi trudno zorientować się, jakich usług i jakiej jakości powinien oczekiwać. Jednocześnie wzbudza się w nim nadzieje, że NFZ wszystko za niego załatwi.

Jadwiga Styczeń, rzecznik praw pacjenta w Pomorskim Oddziale NFZm podawała wiele przykładów lekarskiej niezyczliwości, zaniedbań i zwyczajnego braku kultury, na które uskarżają się pacjenci.

– Pacjenci są ofiarami patologii w służbie zdrowia i błędów lekarzy – mówiła Jadwiga Styczeń. – Pacjent jest ofiarą systemu służby zdrowia, finansowanego z jego składki zdrowotnej.

Z kolei w panelu dyskusyjnym na temat instytucji interwencyjnych Katarzyna Zimmer-Drabczyk, kierownik Biura Ekspertckiego KK NSZZ „S”, postawiła pytanie, czy można być dobrym lekarzem, nie będąc jednocześnie przyzwoitym człowiekiem. Dr Marta Michowska z AM w Gdańsku odpowiadała, że współczesnym studentom medycyny potrzebne są zajęcia z etyki w czasie studiów. One być może wyposażą lekarzy w odpowiedni kręgosłup moralny. – Tradycyjnie zdesperowani pacjenci lub ich rodziny udają się po pomoc do mediów. Nagłośnienie sprawy wydaje się być skutecznym sposobem w jednostkowych przypadkach – mówiła red. Joanna Matuszewska.

Na temat transplantacji jako anonimowej solidarności zabrali głos dr hab. Tomasz Liberek z AM w Gdańsku i ks. prof. Janusz Balicki, etyk z Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego. Temat ostatniego panelu brzmiał „Etyka w środowisku medycznym – drogowskaz czy bariera”.

Dyskusję podsumował dr Tomasz Zdrojewski, doradca prezydenta RP Lecha Kaczyńskiego, mówiąc, iż solidarność obecnie to m.in. nowoczesność w zarządzaniu systemem służby zdrowia.

Alina Pieńkowska

Niewiele jest tak miarodajnych i wiarygodnych postaci dla historii Porozumień Sierpniowych i całego dziedzictwa „Solidarności” jak Alina Pieńkowska. Ta, z zawodu i powołania, dyplomowana pielęgniarka odegrała istotną rolę w powstaniu i rozwoju NSZZ „Solidarność”. Do końca swojego życia pozostała wierna i konsekwentna wyznawanym ideałom oraz wartościom. W tym roku przypada piąta rocznica jej śmierci.

- Źródło: na podstawie artykułu w „Magazynie” Regionu Gdańskiego

ARTYKUŁ MIESIĄCA

SIERPIEŃ '80 TO BYŁO WIELKIE ODKRYCIE POLAKÓW

„Solidarność“ Sierpnia stała się prawdziwym łodołamaczem w procesie kruszenia komunizmu w Europie Środkowej.

Nie powinniśmy być przesadnie realistyczni, zbyt skromni. Gdyby w 1979 r. ktoś zgłosił postulat wolnej i suwerennej Polski, uznany byłby za człowieka ze świata absurdu.

Rozmowa z Timothyem Gartonem Ashem*

- W jakich okolicznościach znalazł się pan profesor w Stoczni Gdańskiej w sierpniu 1980 roku?

- Słyszałem przez radio, że w Stoczni imienia Lenina w Gdańsku wybuchł strajk. Dojechałem do wniosku, że jako student historii muszę tam być! Poleciałem do Gdańska. Przy bramie zostałem powitany przez robotników jako przedstawiciel wolnego świata. Od razu pomyślałem: tam dzieje się coś wielkiego, coś niebywałego, ale oczywiście nie wiedziałem, co to dokładnie jest.

- Jak długo pan tam był?

- W sumie chyba około tygodnia.

- Jak pan wówczas postrzegał tego elektryka z wąsem? Jakim się panu wydał? Czy to był charyzmatyczny przywódca ciągnący za sobą zrewoltowane masy robotników?

- Od razu pomyślałem: to jakiś fenomen. Wówczas jeszcze młody, szczupły... Elektryk i elektryzujący. Zupełnie nowy dla świata. Nikt zresztą za granicą nie był w stanie poprawnie wymówić jego nazwiska. Widać było od razu, że to urodzony polityk i trybun.

- Czy pomyślał pan wtedy, jak to się skończy?

- Przeważał strach. I w Polsce, i za granicą.

- W którym momencie zorientował się pan, że to, co pan widzi w stoczni przekracza wymiar lokalny, regionalny?

- Od samego początku. Zorientowałem się, że to nie jest strajk ekonomiczny, ale polityczny. Po drugie, zobaczyłem, że to ma wymiar ogólnonarodowy. Zastrajkowało nie jedna czy dwie fabryki, ale cały naród. Mniej więcej 17 czy 18 sierpnia 1980 roku wiedziałem, że wybuchło kolejne powstanie środkowo-europejskie. Pomyślałem wtedy o wydarzeniach na Wybrzeżu z grudnia '70 roku, wydarzeniach w Czechosłowacji z 1968 roku, czy z Węgier 1956 r. To było już wiadome. Ale czym to się skończy tym razem? Tego nie wiedziałem.

- Skoro to nie był strajk jedynie o kiełbasę, czy nie sądzi pan, z perspektywy lat które upłynęły, że wojna wypowiedziana wówczas cenzurze, wyrażona przez robotników w trzecim postulacie, była równie ważna jak żądanie wolnych związków zawodowych?

- Tu chodziło o - jak to nazywają Niemcy - „proces uczenia się“. Uczenia się także na błędach innych. Dlatego Paktu Warszawskiego zakwestionować w stoczni nie było można. Czyli żądano ograniczenia cenzury, a nie jej całkowitej likwidacji. Najistotniejsze więc było to, o czym tyle już razy mówiono: Niezależny Samorządny Związek Zawodowy. To było wcześniej nie do pomyślenia w systemie komunistycznym! To była najważniejsza przesłanka, to był warunek wszystkiego innego, co potem mogło się wydarzyć.

- Ciało obce, swoisty nowotwór w ciele systemu komunistycznego?

- Najistotniejsze było to, że nie chodziło tu tylko o reformy systemu, o jakieś tam postulaty, których spełnienie władza obieca lub nie obieca. Nie chodziło o jakieś tam „pomożemy“. Pojawiła się instytucja autonomiczna. Na dodatek była to instytucja

robotników! W państwie tak zwanym robotniczym. To było wielkie odkrycie Polaków.

- A co pan sobie pomyślał, profesorze, w momencie, gdy ten strajk się już kończył 31 sierpnia i Wałęsa podpisywał z Jagielskim słynne porozumienie? Czy nie pomyślał pan o możliwej interwencji Sowieców?

- Myśleliśmy o tym właściwie bez przerwy. Możliwy był wariant wejścia Sowieców albo tak zwanej wewnętrznej interwencji, czyli stanu wojennego. I ja ten moment pamiętam jak dziś: 31 sierpnia 1980 roku Wałęsa z wielkim długopisem i tak dalej... Tu nadzieja przeważyła nad strachem. Bo przecież oni to zaakceptowali, a jeszcze kilka dni wcześniej mówiło się o bardzo realnej interwencji. Do dziś jako historyk uważam, że była to ogromna szansa na trwałą zmianę...

- Szansa na przedłużenie wielkiego karnawału „Solidarności”? Przy założeniu, że w związkowym aparacie zwycięży nurt ludzi umiarkowanych, realistycznych?

- Ja odrzucam pojęcie karnawału. Bo to nie był wcale karnawał „Solidarności”. To była autentyczna rewolucja, ale rewolucja pokojowa, a do tego samoograniczająca się. Jak dotąd w Europie słowo rewolucja oznaczało rozlewanie krwi. Bez rozlewania krwi nie można było sobie wyobrazić rewolucji francuskiej, rosyjskiej czy nawet rewolucji węgierskiej z 1956 roku. To, co wydarzyło się w Polsce, musiało pozostać w pamięci nie tylko mieszkańców tego kraju. To pozostało w pamięci całej Europy. Dziś wiadomo: to był prawdziwy początek końca komunizmu w Europie!

- Jako młody student, słuchając radia, pomyślał pan, że w Polsce dzieje się coś wielkiego. A co pan sobie myślał, gdy się pan dowiedział, że generał Jaruzelski wprowadził 13 grudnia stan wojenny?

- To był tragiczny moment także dla mnie osobiście. Tym bardziej dramatyczny, bo byłem wówczas w Oksfordzie, a nie w Polsce. Czasem takie rzeczy trudniej znieść za granicą, niż w samym kraju, prawda? Z drugiej strony mówiłem już, że interwencja radziecka lub tak zwane wewnętrzne roz-

wiązanie ciągle wydawały się bardzo realne. Uważam, że można było tego uniknąć. Że był możliwy historyczny kompromis między „Solidarnością” a komunistami, był możliwy prawie do samego końca.

- A jak pan myśli: do jakiego stopnia dalsze wydarzenia w Europie mogły być skutkiem wydarzeń polskich?

- Raz jeszcze przytoczę tu pojęcie „procesu uczenia się”. Przecież polska „Solidarność” to też była konsekwencja jakiejś nauki, która zaczynała się gdzie indziej, np. w NRD, na Węgrzech, czy w Czechosłowacji.

- A czy ludzie „Solidarności” byli w tym procesie pojętymi uczniami?

- „Solidarność” Sierpnia stała się prawdziwym lodołamaczem w procesie kruszenia komunizmu w Europie Środkowej.

- Czy pan profesor mógłby wymienić skutki tego „lodołamania”?

- To była pierwsza aksamitna rewolucja, dająca realne skutki w Europie zwłaszcza roku 1989. Jestem przekonany: wzór polski był niezwykle istotny dla innych. To było istotne dla Czechosłowacji czy NRD. Przy czym dochodziły też nowe czynniki, takie jak Gorbaczow. O tym też trzeba pamiętać, żeby nie zabrnąć w jakiś polski mesjanizm. Każdy kraj dodawał tu jakieś swoje novum.

- A który z tych wariantów obalania komunizmu stosowanych w różnych krajach wydaje się panu, jako historykowi, najbardziej interesujący?

- Wie pan... to tak jakby wybierać między pomidorami, bananami czy truskawkami... Co mi lepiej smakuje? Wszystko mi smakuje, bo wszyscy byli ciekawi, każdy miał jakieś swoje charakterystyczne, indywidualne cechy.

- A wydarzenia w Pradze?

- Pamiętam, że pojechałem do Pragi czeskiej w listopadzie 1989 roku. Tam spotkałem się z moim przyjacielem Vaclavem Havlem. On mnie wtedy zapytał „co myślisz?”, a ja wtedy odpowiedziałem: „Wiesz, w Polsce to potrwało 10 lat, na Węgrzech 10 miesięcy, w NRD 10 tygodni, a w Czechosłowacji to pewnie potrwa najwyżej 10 dni”. Jemu się to bardzo spodobało. Powtarzał to wielokrotnie. Bo tak rzeczywiście się

stało! To znaczy, że aksamitna rewolucja w Pradze była po prostu bajeczna. Bo była taka szybka, taka pokojowa i taka łatwa.

- Polacy, w porównaniu z Czechami, tak lekko nie mieli...

- W Polsce było o wiele ciężiej i trudniej. Bo to przecież nie tylko te 16 miesięcy, o których rozmawialiśmy na początku. To było 10 lat walki! W tym sensie każda rewolucja jest ciekawa. Dla Czechów była łatwa. A Polska z pewnością była tym lodołamaczem.

- Ukraińcy mają jeszcze ciężiej niż Polacy...

- Skacze pan mocno do przodu. Bo przecież wcześniej niezwykle ważne doświadczenie było w krajach bałtyckich. Tam mieliśmy tak zwane rewolucje śpiewające. Też nieco inne, bo oni przecież tkwili wewnątrz Związku Radzieckiego. Była też Serbia Miloszewicza i tam to też była rewolucja pokojowa. W każdym z tych wydarzeń dochodziły nowe elementy natury technologicznej. Pamiętajmy, że w Serbii były już na przykład telefony komórkowe, był Internet - to było ważne. I potem właśnie - to też pamiętam jak dziś: podróż do Kijowa i tamtejsza rewolucja pomarańczowa.

- Jaka ona była?

- Bardzo nowoczesna. Studenci, którzy z Internetu uczyli się, co to jest pokojowa rewolucja. Studiowali przypadek polski, przypadek czeski. W tym wszystkim wpływ Polski był bardzo znaczący. Na Majdan w Kijowie mieliśmy najazd Polaków z flagami nie tylko zresztą polskimi, ale także europejskimi. Coś nieprawdopodobnego... A do tego w końcu na podium obok Juszczenki stanął niejaki Lech Wałęsa. Dla mnie to było wówczas zamknięcie jakiegoś koła historii: od Sierpnia 1980 roku do pomarańczowej rewolucji. Od Wałęsy do Wałęsy.

- Sam Wałęsa przyznaje jednak: nie byłby tym, kim był, gdyby nie Jan Paweł II. I wydaje się, że rzeczywiście wybór Karola Wojtyły, człowieka zza żelaznej kurtyny na tron papieski, musiał być ogromnym szokiem dla ludzi myślących o Europie w kategoriach totalitarnych. Musiał być także wstrząsem dla osób przekonanych, że podział Europy na dwa

osobne bloki polityczne jest czymś trwałym. Czy Papież z Polski nie był więc w tej historii największym lodołamaczem?

- Zawsze to powtarzam: bez tej pierwszej wizyty Papieża w Polsce nie byłoby „Solidarności“. Bez „Solidarności“ nie byłoby Gorbaczowa. A bez Gorbaczowa nie było by 1989 roku i końca komunizmu. To rzeczywiście jest łańcuch zdarzeń. Podczas pierwszej wizyty Jana Pawła II w Polsce ludzie powszechnie doświadczyli solidarności - tej pisanej z małej litery. I to na więcej niż rok przed utworzeniem wolnego związku zawodowego. Po drugie, słowa prawdy wypowiedziane przez Papieża spowodowały, że przez parę dni państwo komunistyczne w Polsce prawie przestało istnieć! Był tylko naród, było społeczeństwo i była solidarność. Tak, owszem - to był decydujący moment.

- Czy w dzisiejszej Europie widzi pan jakieś współczesne tropy tej solidarności - pisanej z małej litery? Czy krótko mówiąc - rozmawiamy przecież w Oksfordzie - jest to jakaś wartość, której Europa teraz potrzebuje? Mamy przecież spór o Europę, spór o to, czym ta Europa ma być ?

- Trzeba najpierw odpowiedzieć, że mieliśmy po zwycięstwie z '89 roku bolesne doświadczenie. To doświadczenie to praktycznie koniec „Solidarności“ przez duże S. W moim odczuciu to bolesne doświadczenie było jednak niezbędne. Tego, niestety, nie udało się uniknąć. O ile wcześniej wołaliśmy: „nie ma wolności bez Solidarności“, to okazało się, że na wolności nie ma już „Solidarności“.

- Co więc nam pozostało?

- Rzeczywiście uważam, że w dzisiejszej Europie taką charakterystyczną wartością naszego kontynentu w przeciwieństwie do Azji, Afryki, a nawet Stanów Zjednoczonych jest właśnie solidarność. To jest nie tylko polska solidarność. To także solidarność społeczna, to jest solidarność międzynarodowa, to jest solidarność europejska. I w tym sensie możemy powiedzieć: niech żyje solidarność!

- A co pan sądzi o tym, by w Gdańsku, gdzie ta idea się w końcu narodziła i

zmaterializowała, powołać do życia Europejskie Centrum Solidarności? Powołać coś więcej niż tylko muzeum, więcej niż tylko instytut naukowy, miejsce krzyżowania się myśli, przestrzeń twórczej burzy mózgów, także miejsce debat o współczesnej Europie?

- Wie pan... ja nawet jestem w radzie naukowej tego Europejskiego Centrum Solidarności... Uważam, że takie miejsce właśnie w Gdańsku, przy stoczni, to bardzo ważna inicjatywa. Bo po pierwsze, pamięć historyczna we współczesnej Europie jest bardzo ważna, ale jest bardzo słaba. Jest słaba nie tylko w Europie Zachodniej, ale niestety także w Europie Środkowej i Wschodniej. Czasami doznaję szoku, patrząc, jak szybko ludzie zapomnieli o tym jak było jeszcze całkiem niedawno... Ludzie zapomnieli, jak wyglądało życie pod komunizmem. Jednak ECS nie powinno być miejscem pielęgnacji mitów, tym bardziej miejscem dla jakiejś propagandy. Centrum Solidarności powinno być forum prawdziwej i uczciwej debaty nie tylko o historii, ale także o tym, co mamy dziś robić. Debaty o wartościach: takich jak wolność, sprawiedliwość. Debaty o tym, co to wszystko dla nas oznacza w wieku XXI.

- Panie profesoro, a co będzie z Europą za lat dwieście?

- Za lat dwieście? (śmiech) Dla mnie z tej historii, o której tu rozmawiamy, wynika ważna lekcja. Mianowicie: nie powinniśmy być przesadnie realistyczni, zbyt skromni. Przecież dla polityków na przykład jeszcze w 1979 roku, obowiązywał pewien absolut. Był Breżniew, był Kreml, był mur berliński, była zimna wojna. Gdyby ktoś wówczas zgłosił postulat wolnej i suwerennej Polski, uznany byłby za człowieka ze świata absurdu, za kogoś kto myśli bardzo nierealistycznie! I co się okazało? Że jednak ten idealizm zwyciężył z tak zwanym realizmem politycznym. Ja uważam, że także dzisiaj powinniśmy być znacznie bardziej ambitni. Bo przecież Unia Europejska, którą mamy, z pewnością nie jest doskonała, ale w tej Unii mamy Europę, jakiej nigdy dotąd nie było w historii. To Europa wolnych państw i wolnych obywateli. Jest o co

walczyć. Bo ja się mocno obawiam: jeśli nie będziemy bardziej zaangażowani w politykę na rzecz Europy, to stracimy to, co mamy. „Solidarność“ to wielkie doświadczenie mojego własnego życia, a także wielki sukces Polski i Europy. Fakt, że udało się zniszczyć totalitaryzm w Europie, że udało się skończyć z imperium sowieckim bez udziału broni nuklearnej, bez rozlewu krwi, to jest niesamowity sukces. Z tego płyną rozmaite wartości i nadzieje na przyszłość. Nadzieje na rozwiązanie współczesnych problemów, których Europie nie brakuje.

- Jednak w Polsce słowo solidarność wyraźnie zbladło...

- Każde słowo, które dla polityka jest ważnym narzędziem: pokój, wolność, solidarność, sprawiedliwość, jest nadużyte. Zawsze jest to niebezpieczeństwo, że to słowo będzie skorumpowane, instrumentalizowane. Tak się oczywiście stało w Polsce ze słowem solidarność. Bo solidarność dziś to nie tylko związek zawodowy, to nie jest tylko strona polityczna. Solidarność powinna być wartością bardzo mocno zakorzoną w tej bardzo specyficznej historii. To powinna być wartość międzyludzka, bardzo silnie związana z pojęciem godności, godności każdego człowieka. I życzylibym sobie, by za 10 lat tak właśnie funkcjonowało słowo solidarność w Polsce i w całej Europie.

• *Paweł Zbiński – Dziennik Bałtycki, współpraca: Alicja Szydłowska*

* *Timothy GARTON ASH ur.w 1955 r. w Londynie historyk i publicysta polityczny, szef Katedry Historii Współczesnej w St Antony's College w Oxford University; Jako publicysta Ash współpracuje m. in. z „The Guardian“, „New York Times“, „Washington Post“ i „Wall Street Journal“; Opublikował wiele książek poświęconych przemianom politycznym w Europie Środkowej Wschodniej, m.in. „Polska rewolucja, Solidarność 1980-82“ Jego „Niemcy i podzielony kontynent“ została ogłoszona Polityczną Powieścią Roku w Niemczech.*

Z OSTATNIEJ CHWILI

ZAPROSZENIE NA SZKOLENIE

W Ministerstwie Rozwoju Regionalnego między stroną polską a przedstawicielami Komisji Europejskiej 11 czerwca udało się wynegocjować ostateczny kształt Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki.

Dla NSZZ "Solidarność" to olbrzymia szansa, której warunkiem powodzenia jest profesjonalne przygotowanie projektów.

W wielu regionach były i są podejmowane inicjatywy zmierzające do wykorzystywania środków poza związkowych do realizacji przyjmowanych priorytetów.

Ale Program Operacyjny Kapitał Ludzki to największy w historii Unii Europejskiej program współfinansowany z EFS i wymaga od NSZZ "Solidarność" szczególnej formy przygotowania.

Dlatego też Biuro Szkoleń i Programów Europejskich zaprasza do wzięcia udziału w dwuetapowym szkoleniu przygo-

towującym do korzystania ze środków unijnych przeznaczonych na PO KL;

- Etap I szkolenia zatytułowany "Program Operacyjny Kapitał Ludzki na lata 2007-2013 Szansą dla Pracowników wyzwaniem dla NSZZ "Solidarność" odbędzie się w dniach 26-28.09.07 w Sopocie,
- Etap II szkolenia zatytułowany "Zarządzanie Cyklem Projektu na Etapie Planowania, Identyfikacji i Opracowania" odbędzie się w dniach 24.10-26.10.07 w Gdańsku Oliwie.

Szkolenie opracował i prowadzi akredytowany trener RO EFS.

Szczegółowe zaproszenie wraz z drukiem zgłoszeniowym w załączniku. Liczba miejsc ograniczona. Na zgłoszenia oczekujemy do 18.09.07 jednakże, z chwilą osiągnięcia liczby "20", lista zostanie zamknięta.

- *Elżbieta Wielg - Kierownik Biura Szkoleń i Programów Europejskich KK*

ZGINĘLI ZWIĄZKOWCY

Podczas pełnienia obowiązków służbowych, w wypadku samochodowym zginęło dwóch członków "Solidarności" z Konsalnet Konwój Sp. z o.o., a pięciu jest ciężko rannych.

Komitet Założycielski Sekcji Krajowej Pracowników Ochrony NSZZ "S" prosi o pomoc dla rodzin poszkodowanych kolegów.

Wszystkim, którzy chcieliby wspomóc rodziny tragicznie zmarłych i poszkodowanych związkowców.

Prosimy o wpłaty na konto Funduszu Pomocy Solidarnym

Nr 15 1240 1792 1111 0000 1973 9081

z dopiskiem "Konsalnet"